Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

Mr. Con. Skedros
999 South 15th East
Salt Lake 5, Utah.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελὶς
ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ Α.Θ.Π. ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ (ἀντὶ Κυρίου Ἄρθρου)	27
ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΟΠΟΙ ..... Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαὴλ	28
THE HOLY LAND (English translation of the above article) By Archbishop Michael	29
Ο ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΝΑΟΣ ..... Ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Βρυώνη	30
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ—ΙΙ . Ὑπὸ Γ. Ἀθανασοπούλου	31
Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ..... Ὑπὸ Albert Schweitzer (Μετάφρασις Αἰδεσ. Δ. Κωνσταντέλου)	32
CHURCH AND STATE IN THE SOVIET UNION By C. L. Sulzberger	33
HOW TO WORSHIP ..... By Rev. Joseph G. Vasiliou	34
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΝ» .	36
ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ (Ἔκθεσις Ἑλληνικοῦ Τύπου — Τὸ Περιοδικὸν "Life" διὰ τὸ Κυπριακὸν Ζήτημα — Ἐνδιαφέρουσα Διάλεξις)	37
SOME ORGAN MECHANICS, METHODS AND HINTS—Part I By Xenia Anton Desby	38
ΕΙΔΗΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ» (Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον — Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ — Ἀκαδημία Ἁγίου Βασιλείου — Κατηχητικὸν Γραφεῖον — Γ΄. Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια — Τιμὴ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ὄνομα — Νότιος Ἀμερικὴ — Γρηγόριος Παπαμιχαὴλ, νεκρολογία)	39
BOOKS AND YOU ..... Rev. T. Andrews, Editor	45

With malice toward none; with charity for all; with firmness in the right, as God gives us to see the right, let us strive on to finish the work we are in; to bind up the nation's wounds; to care for him who shall have borne the battle, and for his widow, and his orphan — to do all which may achieve and cherish a just and lasting peace among ourselves, and with all nations.

ABRAHAM LINCOLN

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΤΟΣ ΚΒ΄ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ—FEBRUARY, 1956 ΑΡΙΘΜΟΣ 431

ΚΑΜΕΤΕ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΣΑΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΗΝ

ΕΛΛΑΔΑ

ΜΕ ΤΟ T. S. S.

ΟΛΥΜΠΙΑ

Περιοδεία Ἑλλάδος 12 ἡμερῶν

34 ἡμέραι

Ἰανουαρίου 5 ἕως Φεβρουαρίου 8

23,000 τόννοι πλωτῆς
ὡραιότητος καὶ εὐκολιῶν

Ταχύτητος 21 κόμβων
Ἐναυπηγήθη τῷ 1953

Τὸ ἀπαράμιλλον καὶ ταχύτατον πλοῖον εἰς τὴν γραμμὴν Πειραιῶς. . . . Τὸ πλοῖον «ΟΛΥΜΠΙΑ» εἶναι τὸ πρῶτον μέγα ὑπερωκεάνειον ποὺ ἐσχεδιάσθη ὑπὸ Ἑλλήνων δι' Ἕλληνας, ἀληθὲς ἀριστούργημα ναυπηγικῆς τέχνης.

Ἀπολαύσατε τὰς 24 ὡραιότατα διακεκοσμημένας αἰθούσας, 16 τῶν ὁποίων ἔχουν διατεθῆ διὰ τοὺς ἐπιβάτας Θέσεως Τοῦριστ . . . μὲ δεξαμενὰς κολυμβήματος, γυμναστήριον, αἴθουσαν παιγνιδίων διὰ τὰ παιδιά, θέατρον μὲ ρυθμιζομένην θερμοκρασίαν, ὡραιοτάτην αἴθουσαν φαγητοῦ . . . ἰδιαίτερα «κόκταιῖλ μπάρς», ἡσυχα δωμάτια διὰ χαρτιά, αἰθούσας ἀναπαύσεως καὶ καπνιστήρια.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ ὑπέροχοι εὐκολίαι εἶναι τώρα εἰς τὴν διάθεσίν σας μὲ χαμηλὰ ναῦλα Θέσεως Τοῦριστ!

ΤΑΚΤΙΚΑΙ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ ΔΙΑ ΠΕΙΡΑΙΑ

«ΟΛΥΜΠΙΑ» ..... Μαρτίου 16

«ΟΛΥΜΠΙΑ» ..... Ἀπριλίου 14

«ΟΛΥΜΠΙΑ» ..... Μαΐου 11

Ἴδετε τὸν Ταξιδιωτικόν σας Πράκτορα ἢ τὴν

Δύο Ἀπαστράπτουσαι Δεξαμεναὶ Κολυμβήματος

Σχεδὸν αἱ μισὲς καμπίνες θέσεως τοῦριστ ἔχουν μόνον δύο κλίνας, μὲ ἰδιαίτερο shower καὶ toilet. Ὅλαι αἱ ἄλλαι ἔχουν ζεστὸ καὶ κρύο νερό, ἱματιοφυλάκια καὶ πλεῖστας ἄλλας εὐκολίας.

Τὸ «ΟΛΥΜΠΙΑ» εἶναι πλοῖον ἰδικόν σας... Ἑλληνικὸν εἰς ἀτμόσφαιραν καὶ ὑπηρεσίαν, μὲ θαυμασίαν Ἑλληνικὴν μαγειρικὴν καὶ κρασιά... Τίθεται εἰς τὴν διάθεσίν σας εἰς ἀναγνώρισιν τῆς μακρᾶς ὑποστηρίξεώς σας, διὰ τὴν ὁποίαν εἴμεθα ὑπερήφανοι.

Γραψατε νὰ σᾶς στείλωμεν τὸ εἰκονογραφημένον φυλλάδιον τοῦ πλοίου . . . καὶ ἔπειτα ταξειδεύσατε εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν προσεχῆ ἄνοιξιν μὲ τὴν ναυαρχίδα τῆς GREEK LINE.

GREEK LINE

General Steam Navigation Co.
Ltd. of Greece
8-10 Bridge Street, New York 4, N. Y.

BOSTON ● CLEVELAND ● CHICAGO
LOS ANGELES ● TORONTO ● MONTREAL

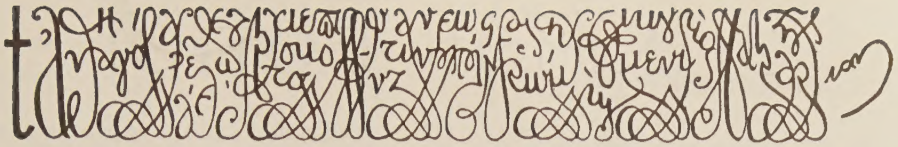

'Αριθ. Πρωτ. 162.

'Ιερώτατε 'Αρχιεπίσκοπε 'Αμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, ὑπέρτιμε καὶ ἔξαρχε 'Ωκεανῶν 'Ατλαντικοῦ τε καὶ Εἰρηνικοῦ, ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Μιχαήλ, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ 'Ιερότητι καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

'Ελάβομεν καὶ ἀσμένως ἀνέγνωμεν ἰδίᾳ τε καὶ ἐν συνεδρίᾳ τῆς περὶ ἡμᾶς 'Αγίας καὶ 'Ιερᾶς Συνόδου τὸ ἀπὸ ζ' τοῦ παρελθόντος μηνὸς γράμμα τῆς ὑμετέρας λίαν ἡμῖν ἀγαπητῆς καὶ περισπουδάστου 'Ιερότητος, δι' οὗ πληροφοροῦσα ἡμᾶς περὶ τοῦ ἑτοιμαζομένου καὶ διὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος ὑπὸ τῆς 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς ἑορτασμοῦ τῆς 'Εβδομάδος τῶν 'Ελληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ 'Ελληνικοῦ Τύπου, ἐξῃτεῖτο ἐπὶ τούτῳ τὰς εὐχὰς καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς Μητρὸς 'Εκκλησίας.

Τῆς διδομένης οὕτως εὐκαιρίας ἡδέως ἐπιλαμβανόμενοι, ἐπθυμοῦμεν ὅπως καὶ αὖθις διὰ τοῦ παρόντος ἀπαντητικοῦ ἡμῶν Γράμματος, τονίσωμεν ὅσα κατ' ἐπανάληψιν καὶ διὰ γραμμάτων καὶ διὰ ζώσης κατὰ τὰς πρὸς ἐγκρίτους ἐξ 'Αμερικῆς ὁμογενεῖς, εἰς ἐπίσκεψιν ἡμῶν εἰς τὸ 'Ιερὸν Κέντρον ἐρχομένους, ἐπικοινωνίας ἀναπτύσσομεν, ὁμιλοῦντες περὶ τῆς σημασίας τῶν 'Ελληνικῶν Γραμμάτων διὰ τὸ ἐν τῇ εὐλογημένῃ Χώρᾳ τῆς 'Αμερικῆς ἐγκατεστημένον ὁμογενὲς στοιχεῖον, καὶ τῆς ἐπιβαλλομένης πλήρους τῶν Γραμμάτων τούτων καὶ τῆς 'Ελληνικῆς Παιδείας παρ' αὐτῷ καλλιεργίας.

Πεποίθησις γενικὴ καὶ ἀκλόνητος ὄντως κατέστη, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ νοηθῇ 'Ομογένεια ἐν 'Αμερικῇ, στενῶς, ὡς δεῖ, πρὸς τὴν Μητέρα 'Εκκλησίαν καὶ τὸ σύνολον τοῦ Γένους, τῆς μακραίονος ἱστορίας, παραδόσεως καὶ δόξης αὐτοῦ συνεχομένη, ἐὰν καὶ παρ' αὐτῇ ἡ μόφωσις καὶ ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου διάπλασις τῆς νεολαίας δὲν γίγνηται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐκ παραδόσεως ἀρχῶν τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν λαοῦ καὶ ἐν τῇ ἀθανάτῳ τῶν πατέρων ἡμῶν γλώσσῃ. Τὴν πεποίθησιν ταύτην ἐνισχύει καὶ ἡ μακραίων ἡμῶν 'Ιστορία, δεικνῦσα, ὅτι οἱ πατέρες ἡμῶν διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ διὰ μεγάλων ἀγώνων καὶ πολλῶν θυσιῶν καὶ ὑπὸ συνθήκας καὶ περιστάσεις ἥκιστα εὐνοϊκάς, ἐκαλλιέργησαν καὶ ἀνέπτυξαν τὴν προγονικὴν παιδείαν καὶ γλῶσσαν, βαθύτατα κατανοήσαντες ὅτι οὕτω μόνον θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπιζήσωσι καὶ εἰς εὔδιον νὰ ὁδηγηθῇ λιμένα τὸ σκάφος τῆς 'Εκκλησίας. Οἱ ἐν τοῖς 'Αρχείοις τοῦ 'Ιεροῦ Κέντρου φυλασσόμενοι ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι κώδηκες περιλαμβάνουσι πλῆθος ἐμπνευσμένων Πατριαρχικῶν καὶ Συνοδικῶν 'Εγκυκλίων πρὸς τὸ εὐσεβὲς ἁπανταχοῦ πλήρωμα, δι' ὧν τοῦτο προτρέπεται εἰς διατήρησιν τοῦ τιμαλφοῦς καὶ Θεοδωρήτου τούτου δώρου. Τὴν 'Ελληνικὴν Παιδείαν καὶ τὰ 'Ελληνικὰ Γράμματα ἔθεντο βάσιν ἐν τῇ ὀργανώσει τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ κοινοτικῆς αὐτῶν ζωῆς καὶ οἱ πρῶτοι εἰς 'Αμερικὴν ἐλθόντες ὁμογενεῖς ἄποικοι, διὰ τῶν 'Ιερέων καὶ Διδασκάλων αὐτῶν, ὧν μετὰ ἱερᾶς εὐλαβείας καὶ πολλῆς τιμῆς μνημονεύομεν πάντες ἐν πάσῃ διδομένῃ εὐκαιρίᾳ καὶ ὧν ἡ πολιτεία ἀποτελεῖ καὶ δέον νὰ ἀποτελῇ πάντοτε φωτεινὸν πρότυπον πρὸς μίμησιν διὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς καὶ ἐκπαιδευτικοὺς ἡγέτας τῆς σήμερον.

Χαίρομεν ὅτι τὴν ἀνάγκην τῆς διατηρήσεως τῆς γλώσσης τῶν πατέρων καὶ τῆς προγονικῆς παιδείας, μετ' αὐτῶν δὲ καὶ τῆς 'Ελληνικῆς 'Ορθοδοξίας, βαθύτατα αἰσθάνονται καὶ οἱ ἐκείνων ἀπόγονοι, ὡς περὶ τούτου ἀριδήλως μαρτυροῦσιν αἵ τε ὑπὸ τὴν πεπνυμένην καθοδήγησιν τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς 'Ιερότητος καταβαλλόμεναι πρὸς τοῦτο ἐνδελεχεῖς προσπάθειαι παρὰ τῶν ἐκπροσώπων τῆς Παιδείας καὶ τοῦ Τύπου, ἥ τε πρὸς μεγάλα ἐκπαιδευτικὰ αὐτόθι 'Ιδρύματα, τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν καὶ τὴν 'Ακαδημίαν τοῦ 'Αγίου Βασιλείου, ἀγάπη καὶ στοργικὴ προσήλωσις πάντων, καὶ ὁ πανηγυρικὸς οὗτος κατ' ἔτος ἑορτασμὸς τῶν 'Ελληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ 'Ελληνικοῦ Τύπου.

Συγχαίροντες τοίνυν διὰ τὴν πρὸς τὴν γλῶσσαν τῶν πατέρων καὶ τὴν προγονικὴν παιδείαν προσοχὴν ταύτην καὶ εὐλαβῆ προσήλωσιν τῇ ὑμετέρᾳ ἀγαπητῇ 'Ιερότητι, τοῖς Θεοφιλεστάτοις βοηθοῖς αὐτῆς 'Επισκόποις καὶ τῷ λοιπῷ 'Ιερῷ Κλήρῳ, τῷ Μικτῷ Συμβουλίῳ, τῷ 'Εκπαιδευτικῷ καὶ τοῖς ἄλλοις Συμβουλίοις τῶν Κοινοτήτων, ταῖς μεγάλαις

(Συνέχεια εἰς τὴν 31ην Σελίδα)

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΟΠΟΙ

Ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Κου ΜΙΧΑΗΛ

ΧΑΡΑΣΣΟΜΕΝ τὰς γραμμὰς ταύτας ὑπὸ τὸ κράτος εὐγνωμοσύνης βαθυτάτης πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον ἡμῶν. Διότι ἐφέτος διὰ πρώτην φορὰν τὰ μέλη τῆς φιλτάτης ὀργανώσεώς μας G.O.Y.A. ἀπεφάσισαν ὅπως ὀργανώσουν ἱερὸν προσκύνημα εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν, τὴν Ἑλλάδα καὶ Κωνσταντινούπολιν, ἀπὸ τῆς 5ης Ἰουνίου μέχρι τῆς 25ης Ἰουλίου. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς μὲ ἱκανοποίησιν ζωηροτάτην ἐπικροτοῦσα τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἀπόφασιν τῆς φερέλπιδος καὶ εὐσεβοῦς μας νεολαίας, ὥρισε τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπον Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ, ὅπως τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ἱεροῦ τούτου προσκυνήματος, ὡς πνευματικὸς σύμβουλος καὶ ἡγήτωρ ὅλων ὅσοι θὰ μετάσχουν τούτου.

Εἶναι τὰ μάλιστα εὐχάριστον καὶ ἐλπιδοφόρον τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ παιδιά μας, ποὺ θὰ συνεχίσουν τὴν ζωὴν καὶ τὴν εὐλογημένην δρᾶσιν τῶν πατέρων τους εἰς τὰς 353 κοινότητάς μας ἀνὰ τὴν Ἀμερικὴν ἐσκέφθησαν ὅπως μεταξὺ ἄλλων τόπων καὶ χωρῶν ἐπισκεφθοῦν καὶ τοὺς Ἁγίους Τόπους.

Πάντοτε εἴχομεν καὶ ἔχομεν πεποίθησιν βαθεῖαν εἰς τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα τῆς νέας γενεᾶς, ποὺ τὸ παρέλαβον, ὡς παρακαταθήκην ἱεράν, ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον τῶν γεννητόρων, τῶν γονέων, τῶν πατέρων αὐτῶν καὶ τῶν μητέρων, ποὺ τὸ φῶς τοῦτο τὸ ἀνέσπερον τῆς πίστεως εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν κρατοῦντες ζηλοτύπως εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρδίας των, ἦλθον καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν μεγάλην καὶ φιλελευθέραν ταύτην δευτέραν μας πατρίδα. Ἰδοὺ τώρα μία ζωηροτάτη καὶ τόσον ἔμπρακτος ἐκδήλωσις τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος τῶν παιδιῶν μας. Ἀπεφάσισαν νὰ ἐπισκεφθοῦν ὄχι μόνον τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐγεννήθησαν οἱ φυσικοὶ γονεῖς των, καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν τὴν ἕδραν τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἁγίους Τόπους ὅπου ἔλαβε σάρκα καὶ ἐνηνθρώπησεν Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μᾶς ἀναγεννᾷ δι' ὕδατος καὶ πνεύματος, μᾶς ἐμπνέει, μᾶς διαφυλάττει, μᾶς καθοδηγεῖ, μᾶς σώζει, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Βηθλεέμ, Ναζαρέτ, Τιβεριάς, Ἱεροσόλυμα καὶ δὴ καὶ Θαβώρ, Γεθσημανῆ, Γολγοθᾶς, Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως καὶ ὄρος Ἐλαιῶν εἶναι τοποθεσίαι, εἶναι σημεῖα τιμηθέντα καὶ ἁγιασθέντα ὑπὲρ πάντα ἄλλον τόπον καὶ σημεῖον, καθ' ὅλην τὴν σφαῖραν τῆς ὑδρογείου. Διότι εἰς αὐτὰ ἐπάτησαν οἱ πόδες τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ. Εἰς αὐτὰ διῆλθε τὴν ἐπίγειον Ζωήν Του εὐεργετῶν καὶ θεραπεύων, διδάσκων καὶ θαυματουργῶν ὁ Θεάνθρωπος Κύριος ἡμῶν. Εἰς αὐτὰ ἐπόνεσεν, ἔκλαυσεν, ἐπάλαισε κατὰ πάσης κακίας ἐχθρῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων, ἐσταυρώθη καὶ ἀπέθανε καὶ ἀνέστη δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, ὁ σαρκωθεὶς Θεός.

Ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Μιᾶς, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τὸ μεγαλύτερον καὶ ἐξοχώτερον προνόμιον, ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχῃ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ὅτι εἴμεθα οἱ φύλακες τῶν περισσοτέρων, τῶν μεγαλυτέρων καὶ τῶν σπουδαιοτέρων ἐκ τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων τῆς Ἁγίας Γῆς. Τὴν μίαν δὲ Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀντιπροσωπεύει εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν ἡ Ἱερὰ Ἁγιοταφικὴ Ἀδελφότης, ἥτις μὲ τὸν ἑκάστοτε Πατριάρχην Ἱεροσολύμων ἐπὶ κεφαλῆς ὡς ἡγούμενον καὶ ἀρχηγὸν φρουρεῖ ἀγρύπνως, ἀνυστάκτως καὶ ἐρρωμένως τὴν ἱερωτάτην παρακαταθήκην τῶν προαναφερθέντων ἁγίων καὶ ἱερῶν προσκυνημάτων.

Ὅλοι περίπου γνωρίζομεν τὴν σημερινὴν κατάστασιν τῆς Ἁγίας Γῆς. Καὶ ὅσοι εἴχον τὸ μέγα εὐτύχημα νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν καὶ ὅσοι δὲν ἠξιώθημεν ἀκόμη νὰ κάμωμεν τὸ ἀπαραίτητον τοῦτο διὰ κάθε Χριστιανὸν προσκύνημα. Οἱ πρῶτοι ἔγιναν αὐτόπται μάρτυρες, οἱ δεύτεροι ἐκ διηγήσεων καὶ περιγραφῶν γνωρίζουν τὴν κατάστασιν τῶν Ἱερῶν προσκυνημάτων, τὰς οἰκονομικὰς δυσκολίας τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, τὰς μεγάλας ἀνάγκας τῶν ἱδρυμάτων τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

Ὅλοι μας γενικῶς ἔχομεν καὶ πρέπει νὰ ἔχωμεν τὸ μερίδιον τῆς εὐθύνης ὡς πρὸς τὴν διαφύλαξιν καὶ τὴν ἀξιοπρεπῆ συντήρησιν καὶ διατήρησιν τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων τῆς Ἁγίας Γῆς.

Ναὶ ὅλοι μας, οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ γενικῶς ὅλοι οἱ Χριστιανοί, ἐπιτραπήτω δὲ νὰ εἴπωμεν καὶ ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης ὑπὲρ ἧς Χριστὸς ἀπέθανεν.

Ἰδιαιτέρως ἡμᾶς τοὺ Ὀρθοδόξους Ἕλληνας μᾶς ἀντιπροσωπεύει ἡ περίφημος, ἡ Ἱερὰ φάλαγξ τῶν μελῶν τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος. Φρουρεῖ αὕτη τὴν Βηθλεέμ, τὸν Γολγοθᾶν, τὸν Τάφον τοῦ Κυρίου, τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως, τὰ ἱερώτερα καὶ ἁγιώτερα αὐτὰ σημεῖα τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου ἐκ μέρους καὶ ἐξ ὀνόματος ὅλων ἡμῶν. Σήμερον ὅμως χειμάζεται ἡ Ἀδελφότης. Σήμερον ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην φορὰν ἔχει ἀνάγκην ὑλικῆς ὑποστηρίξεως μεγάλης. Ἄλλαι ὁμολογίαι δαπανοῦν ὑπέρογκα καὶ ἀμύθητα ποσὰ

ιὰ νὰ συγκρατήσουν εἰς καλὴν ἐμφάνισιν τὰ ὀλίγα χετικῶς προσκυνήματα ποὺ εἰς αὐτὰ ἀνήκουν. Τί ὰ ἔπρεπε νὰ κάμωμεν ἡμεῖς, εἰς ποίας θυσίας θὰ δει νὰ ὑποβαλλώμεθα διὰ νὰ βοηθήσωμεν τὴν Ἁγιο- αφικὴν Ἀδελφότητα εἰς τὴν Μεγάλην, τὴν ὑπεύθυ- ον, τὴν ἱερὰν ἀλλὰ καὶ τὴν τόσον σκληρὰν καὶ δύσ- κολον ἀποστολήν της; Τὰ παιδιὰ τῆς νέας γενεᾶς μὲ τὴν πρωτοβουλίαν τους ὅπως ἐπισκεφθοῦν ἐφέτος καὶ τὴν Ἁγίαν Γῆν ὑπενθυμίζουν εἰς ὅλους τὸ καθῆκον μας ἀπέναντι τῶν πανιέρων τόπων εἰς τοὺς ὁποίους ἐτελεσιουργήθη τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

THE HOLY LAND

Below follows a translation of the above article. Because this article encompasses the mutual interest of both the old and new generations, we felt that it should appear in Greek and English for the benefit of all.

IT IS with deep gratitude towards our Lord and Saviour that these lines are being written; because for the first time this year the members of our beloved G.O.Y.A. organization decided to organize a Pilgrimage to the Holy Land, Greece and Istanbul, from June 5th to July 25th. The Greek Archdiocese of America, applauding the blessed decision of our pious and promising youth with an intense satisfaction, assigned the Right Reverend Ezekiel, Bishop of Nazianzos, as the spiritual counsellor and leader of all participants in this Sacred Pilgrimage.

It is a most pleasant and promising fact that our children, who will continue the life and the praised activities of their fathers in our three hundred and fifty-three communities throughout America, planned to visit, among other places, the Holy Land.

We have, and have always had, a deep-rooted confidence in the religious feelings of our younger generation. For they have inherited them as a sacred legacy from the inner world of their fathers and mothers, who came and settled in this great country of ours with the ever-burning light of their faith to Christ jealously kept in their souls. Here now, is a vivid manifestation of the religious feelings, of our children. They have decided to visit not only Greece, the birthplace of their parents, not only Constantinople, the headquarters of the spiritual leader of our Church, but also the Holy Land, where He who regenerates through water and the spirit, He who inspires, guards, guides and saves, He, the Saviour of the world, Jesus Christ, took flesh and became man. Bethlehem, Nazaret, Tiberias, Jerusalem as well as Tabor, Gesthemane, the Calvary, the Temple of the Resurrection and the Mount of Olives are sites and spots that have been honored and sanctified more than any other place on the entire globe. For on these places walked the incarnate God. In these places the God and man Lord spent His earthly life, doing good and healing, teaching and performing miracles. In these places the incarnate God suffered, wept and struggled against all evil, visible and invisible, was crucified and resurrected from the dead for us and our salvation.

For us, the representatives of the One, Holy, Catholic and Apostolic Orthodox Church, the fact that we are the guardians of most of the greatest and the most important shrines, constitutes the highest privilege that a man on earth could have. This One, Holy, Catholic and Apostolic Orthodox Church is represented in the Holy Land by the Brotherhood of the Holy Sepulchre; with the Patriarch of Jerusalem as its head and leader, it stands a vigilant sentinel of the most sacred legacy of the above-mentioned holy shrines.

Almost all of us are aware of the present conditions of the Holy Land, those who were fortunate to visit them as well as those who have not as yet made the indispensable for each Christian Pilgrimage. The former as eye-witnesses, the latter from narrations and descriptions, know the condition of the Sacred Shrines, the financial difficulties of the Brotherhood and the great needs of the various institutions of the Patriarchate of Jerusalem.

All of us, in general, should have our share in the responsibility for the dignified preservation and maintenance of the Sacred Shrines in the Holy Land. Indeed, all of us; the Orthodox Christians, as well as all Christianity; and, allow me to say, the entire humanity for whose sake Christ died.

We, the Greek Orthodox, are particularly represented in the Holy Land by the famous phalanx of the members of the Holy Sepulchre Brotherhood. On our behalf they guard Bethlehem, the Calvary, the Sepulchre of the Lord, the Church of the Resurrection, these most sacred and holy spots of the world. At present, the Brotherhood is undergoing a crisis. Today more than ever, it is in great need of financial support. Other denominations spend enormous amounts to maintain the good appearance of the few shrines that belong to them. What should we do, what sacrifices should we undergo in order to help the Brotherhood of the Holy Sepulchre in their great, responsible, sacred and difficult mission? The children of our younger generation, in their initiative to visit the Holy Land, remind all of us of our duty towards the most Holy Land where the salvation of men was fulfilled.

Ο ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΝΑΟΣ

Ὑπὸ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΒΡΥΩΝΗ, Φοιτητοῦ
Brookline, Mass.

Μὲ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν δημοσιεύομεν κατωτέρω τὸ πρῶτον μέρος τῆς μελέτης τοῦ φοιτητοῦ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Ἀλεξάνδρου Βρυώνη. Ἡ μελέτη δεικνύει μίαν θαυμασίαν κατανόησιν ἑνὸς εὐαισθήτου τομέως τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας παραδόσεως καὶ προϋποθέτει σοβαρὰν μελέτην καὶ ὡριμότητα σκέψεως. Ἐκτὸς τῆς πρακτικῆς της ἀξίας διὰ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Παρατηρητοῦ» ἀποτελεῖ καὶ ἔνδειξιν τῆς καλῆς ἐργασίας ποὺ γίνεται εἰς τὴν Θεολογικήν μας Σχολήν.

Η ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ τῶν Ναῶν μας καὶ ἡ εἰκονογραφία των εἶναι πολύτιμα στοιχεῖα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας παραδόσεως. Βοηθοῦν εἰς τὴν διάκρισιν τῆς Ὀρθοδοξίας ἀπὸ τὸν Καθολικισμὸν ἢ τὸν Προτεσταντισμόν. Προσέτι ἡ ψαλμωδία, ἡ Λειτουργία καὶ τὸ ἐν γένει τελετουργικὸν παίζουν μεγάλον ρόλον εἰς τὴν θρησκείαν τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Εἶναι δύσκολον δι' ἕνα ὀρθόδοξον νὰ φαντασθῇ λατρείαν χωρὶς μερικὰς τοὐλάχιστον εἰκόνας τοῦ Κυρίου μας, τῆς Παναγίας, καὶ τῶν Ἁγίων.

Εἰς μίαν Βυζαντινὴν Ἐκκλησίαν ἐκεῖνο ποὺ μᾶς κάνει ἐντύπωσιν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν μέρος εἶναι ἡ ἁπλότης. Μᾶς ἐνθυμίζει κάπως τὴν ἁπλότητα τοῦ κλασσικοῦ ναοῦ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Τοῦτο εἶναι εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως, πρὸ παντὸς τῶν γοτθικῶν ἐκκλησιῶν τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν. Οὗτοι προσέχουν πολὺ τὴν διακόσμησιν τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ Ναοῦ. Οἱ Ὀρθόδοξοι ἀρχιτέκτονες μὲ τὴν ἁπλότητα θέλουν νὰ δείξουν εἰς τὸν Χριστιανόν, ὅτι πρέπει καὶ αὐτὸς νὰ εἶναι ἁπλὸς εἰς τὴν ἐξωτερικήν του ἐμφάνισιν, ἤτοι τὸ σῶμα του, καὶ νὰ μὴ προσέχῃ τόσο πολὺ τὴν ἐξωτερικήν του ἐμφάνισιν.

Τὸ ἄλλο ἐξωτερικὸν συμβολικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ Ναοῦ εἶναι ἡ βαθμιαία ἀνάβασις εἰς τὸν τροῦλον, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς τὸ μέσον τοῦ Ναοῦ. Ἀπὸ τὴν δυτικὴν ἄκρην, βλέπομεν πρῶτα τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ἔξω Νάρθηκος. Ἐν συνεχείᾳ ἔρχεται ὁ ἔσω Νάρθηξ, ὁ ὁποῖος τραβᾷ τὸ μάτι μας πιὸ μέσα καὶ πιὸ ὑψηλά. Ἔτσι κάθε τμῆμα τοῦ Ναοῦ φέρει τὸ μάτι μας ἀκόμη πιὸ μέσα καὶ πιὸ ὑψηλά, ἕως ὅτου σταθῇ εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ Ναοῦ, εἰς τὸν τροῦλον. Καὶ ὁ τροῦλος ἐπίσης δὲν βαστᾷ τὸ μάτι μας ἢ τὸν νοῦν μας ἐκεῖ, ἀλλὰ τὸν ὁδηγεῖ πρὸς τὰ ἐπάνω, πρὸς τὰ οὐράνια. Καὶ ἔτσι μᾶς ἐνθυμίζει τὸν Ὕψιστον. Ἑπομένως τὸ ὅλον οἰκοδόμημα ἔχει βαθὺν πνευματικὸν συμβολισμόν. Καλὸν παράδειγμα Βυζαντινῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Ἁγία Σοφία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὴν ὁποίαν ὁ D. Talbot Rice ὀνομάζει εἰς τὸ βιβλίον του "Byzantine Art" (σελὶς 17) "not only the greatest monument of Byzantine Art, but perhaps also the greatest monument of Christian art."

Καὶ τὰ παράθυρα τοῦ Βυζαντινοῦ Ναοῦ ἀκόμη ἔχουν συμβολικὸ χαρακτῆρα. Εἶναι κτισμένα στενὰ καὶ ὑψηλά. Κάθε παράθυρον σχεδὸν πάντοτε ἔχει τρία τμήματα. Εἰς κάθε τμῆμα εἶναι ἕνα τόξον ἀπὸ πάνω του. Τὸ τμῆμα εἰς τὴν μέσην εἶναι τὸ ὑψηλότερον ἀπὸ τὰ τρία καὶ ὁδηγεῖ τὸ μάτι μας πρὸς τὰ ἐπάνω. Μία ὡραία Βυζαντινὴ ἐκκλησία μὲ τέτοια παράθυρα εὑρίσκεται εἰς τὸ Δαφνί, πλησίον τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκτίσθη τὸν ἑνδέκατον αἰῶνα.

Ὅλα τὰ στοιχεῖα αὐτὰ καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα παρατηροῦμεν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τοῦ Βυζαντινοῦ Ναοῦ τονίζουν τὴν ἀνάβασιν πρὸς τὰ ἐπάνω. Αὐτὸ εἶναι σημαντικὸν καὶ σπουδαῖον, διότι μᾶς ἐνθυμίζει ὅτι ἔτσι καὶ ὁ Χριστιανὸς προχωρεῖ σιγὰ-σιγὰ εἰς τὴν σκάλαν τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς δὲν γίνεται ἅριστος Χριστιανὸς εἰς μίαν ἡμέραν, εἰς ἕνα μῆνα, ἢ εἰς ἕνα χρόνον. Χρειάζεται εἰλικρινὴς διάθεσις καὶ μεγάλη πειθαρχία μὲ ἀσάλευτον πίστιν πρὸς τὸν Κύριόν μας καὶ εἰς τὴν δύναμίν του, διὰ νὰ πλησιάσωμεν πιὸ κοντὰ εἰς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς τὴν κορυφὴν τῆς σκάλας.

Ὅταν εἰσέλθωμεν εἰς τὴν Βυζαντινὴν Ἐκκλησίαν, αἰσθανόμεθα ὅτι εἰσερχόμεθα εἰς ἄλλον κόσμον. Φεύγομεν ἀπὸ τὴν ἁπλότητα τοῦ ἐξωτερικοῦ ναοῦ καὶ τώρα εὑρίσκομεν τὸ ἀντίθετον. Ἕνα πλούσιον περιβάλλον στολισμένον μὲ μάρμαρον, μὲ χρυσόν, καὶ μὲ ὡραίες εἰκόνες, τοιχογραφίες καὶ ψηφιδωτά, φωτιζόμενα ἀπὸ τὸ γλυκὸ φῶς τῶν κανδηλῶν. Καὶ πάλιν τὸ πλούσιον στόλισμα τοῦ ἐσωτερικοῦ μᾶς ὑπενθυμίζει, ὅτι ἔτσι πρέπει νὰ στολισθῇ ἡ ἐσωτερικὴ ζωὴ τοῦ κάθε Χριστιανοῦ, ἤτοι ὁ πνευματικὸς βίος του. Εἰς τὴν ψυχήν του ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ δώσῃ τὴν μεγαλυτέραν προσοχὴν καὶ φροντίδα, καὶ ὄχι εἰς τὸ ἐξωτερικὸν σῶμα του, διότι ἡ ψυχὴ πρέπει νὰ ὁδηγῇ τὸν ἄνθρωπον καὶ ὄχι αἱ αἰσθήσεις τῆς σαρκός, ἀφοῦ ἡ ψυχὴ εἶναι αἰωνία καὶ ὄχι τὸ σῶμα.

(Εἰς τὸ ἑπόμ. «Ἡ Βυζαντινὴ Εἰκόνα»)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ - ΙΙ

Ὑπὸ Γ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ, Καθηγητοῦ
Βυζαντινῆς καὶ Εὐρωπαϊκῆς Μουσικῆς
Chicago, Ill.

Ἡ ΠΡΩΤΗ περίοδος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς ἄρχεται τὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκτείνεται μέχρι τοῦ 4ου αἰῶνος, ἤτοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα ἦσαν «ψαλμοὶ καὶ ὕμνοι καὶ ᾠδαὶ πνευματικαί», ὡς μαρτυρεῖ ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος. Ἁπλᾶ μέν, ἀλλὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ ὑπέροχα, ὡς τοῦτο διαπιστοῦται ἐκ τῶν νεωτέρων ἐρευνῶν. Σύντομα δέ, διὰ νὰ εἶναι προσκατάληπτα ὑπὸ τῶν πιστῶν.

Οἱ Πατέρες τῆς πρώτης περιόδου ἐκτελοῦσι τὸ ἔργον τοῦ ποιητοῦ καὶ συνθέτου καὶ γράφουσι τὰ πρῶτα ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα. Χρησιμοποιοῦσι ποίησιν μὲν Χριστιανικήν, μουσικὴν δὲ ἐθνικὴν Ἑλληνικήν, καὶ μάλιστα τοιαύτην, ἣν χρησιμοποίουν οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες διὰ τὰς θυσίας των σοβαράν, πιθλητικήν, γαλήνειον καὶ ἀληθῶς θείαν. Μετεχειρίζοντο ὡς φθογόσημα κατ' ἀρχὰς τὰ γράμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, κατὰ τὸ γραφικὸν σύστημα τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Μουσικῆς, ὕστερον δὲ καὶ σημεῖα ἀγκιστροειδῆ, τὰ ὁποῖα σὺν τῷ χρόνῳ ἐξειλίχθησαν εἰς τὴν σημερινὴν γραφὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας Μουσικῆς.

Τὰ πρῶτα ἄσματα ἐψάλλοντο ὁμαδικῶς ὑπὸ τῶν πιστῶν κατὰ τὰς συνάξεις αὐτῶν, διαιρουμένων συνήθως εἰς δύο χορούς, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν εἷς ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν ἀνδρῶν τῆς συνάξεως, ὁ δὲ ἕτερος ἐκ τῶν γυναικῶν.

Ἀργότερον, ὅταν διεμορφώθησαν οἱ χοροὶ διὰ τὴν καλυτέραν ἐκτέλεσιν τῶν ἀσμάτων, ὁ πρωτοψάλτης ἱστάμενος εἰς τὸ μέσον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ὅπου ὁ σημερινὸς ἄμβων, διηύθυνε τοὺς χοροὺς καὶ ὁ λαὸς ἐκτελοῦσε τὰς λεγομένας σήμερον καταλήξεις.

Μεταξὺ τῶν ἀσμάτων τῆς πρώτης περιόδου διακρίνονται: Ἡ Ἑωθινὴ Δοξολογία, «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ». Ὁ ἑσπερινὸς ὕμνος τοῦ Πρεσβύτου Συμεών, «Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου, Δέσποτα», ὁ ὁποῖος ἐψάλλετο εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἑσπερινοῦ ὑπὸ τῶν πιστῶν μέχρι τοῦ Ε΄. αἰῶνος καὶ ἀντεκατεστάθη κατόπιν μὲ τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ ἑορταζομένου Ἁγίου τῆς ἡμέρας. Τὸ εὐκτήριον ἄσμα, «Κύριε ἐλέησον», τὸ ὁποῖον ἐψάλλετο ὑπὸ σύμπαντος τοῦ ἐκκλησιάσματος. Ὁ ἐπινίκιος ὕμνος «Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος Σαβαώθ», διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Χρυσορρήμων Πατὴρ ἡμῶν Χρυσόστομος λέγει ὅτι κατὰ θείαν χάριν παρεχωρήθη εἰς τοὺς Χριστιανούς. Ὁ ὡραιότατος πρόλογος τῶν προεορτίων τῶν Χριστουγέννων, «Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ ἡ πόλις ἡ ἁγία», ὅστις ἔχει τὸ ἴδιον μέτρον καὶ ρυθμὸν τοῦ ἀρχαίου ὕμνου μὲ τὸν Δία, «Ἄεισον ἐν ρυθμοῖς τὸν Πεῦκα ἐν οὐρίᾳ». Ὁ περίφημος ὕμνος τῆς Ἀναστάσεως, «Χριστὸς Ἀνέστη», ἐντὸς τοῦ ὁποίου διακρίνομεν τὸν ἀρχαῖον σπονδεῖον ρυθμὸν μετὰ ποδῶν δισήμων καὶ τετρασήμων, ἑκάστης συλλαβῆς ἐπεκτεινομένης εἰς δύο ἢ τέσσαρας χρόνους. Ὁ γλυκύτατος ὕμνος, «Σὲ ὑμνοῦμεν», ὁ ὁποῖος ἐποιήθη καὶ ἐμελοποιήθη ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Ἀμβροσίου, Ἐπισκόπου Μεδιολάνων, καὶ ἐψάλη τὸ πρῶτον ὑπὸ πιστῶν κατὰ τὴν βάπτισιν τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου ὑπὸ τοῦ Ἱεράρχου Μεδιολάνων, προεκάλεσε δὲ τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἀκροατηρίου. Ὁ εὐχαριστήριος ὕμνος, «Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι», τὸν ὁποῖον ἔψαλλον εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν καὶ μέχρι σήμερον ψάλλεται μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὑπὸ τοῦ Διακόνου. Τὸ «Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν». Ὁ ἐπιλύχνιος ὕμνος «Φῶς ἱλαρόν», ὑπέροχος εἰς ποίησιν, μέτρον καὶ ρυθμὸν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἀληθῶς θείαν, ἀνυψῶν πρὸς τὸν Πλάστην νοῦν καὶ καρδίαν. Ὁ αἰνετικὸς ὕμνος, «Ἀλληλούϊα», ὁ ὁποῖος ἔχει βάσιν μᾶλλον τὴν Ἑλληνοεβραϊκὴν Μουσικήν. Ὁ ὡραιότατος ὕμνος, «Σιγησάτω πᾶσα σὰρξ βροτεία», ὅστις ψάλλεται σήμερον ἀντὶ Χερουβικοῦ μόνον κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, ἀντικατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ Χρυσοστομικοῦ Χερουβικοῦ ὕμνου ἀπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ ἐντεῦθεν. Καὶ τέλος, ἡ Κυριακὴ Προσευχή, «Πάτερ ἡμῶν», ἡ ὁποία ἐψάλλετο ὑπὸ τῶν πιστῶν μόνον καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῶν κατηχουμένων καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐκ τρίτου.

(Συνέχεια ἐκ τῆς 27ης Σελίδος)

Ὀργανώσεσιν Ἀχέπα καὶ Γκάπα, ταῖς Φιλοπτώχοις Ἀδελφότησι, τῷ Ἑλληνικῷ Τύπῳ, τοῖς Ἐκπαιδευτικοῖς Ἱδρύμασι, τοῖς Συνδέσμοις καὶ Σωματείοις καὶ τοῖς Κατηχηταῖς καὶ ταῖς Κατηχητρίαις, καὶ πᾶσιν ἁπαξαπλῶς τοῖς ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης καὶ Παιδείας ἐργαζομένοις, εὐχόμεθα ὑπὲρ πλήρους τοῦ ἑορτασμοῦ ἐπιτυχίας καὶ πλούσια πᾶσιν αἰτούμεθα τὰ δωρήματα τοῦ ἐν Βηθλεὲμ Τεχθέντος καὶ ἐν Ἰορδάνῃ Ἐπιφανέντος Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, Οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος καὶ πάντων.

Ἀθῆναι Ἰανουαρίου ιε΄

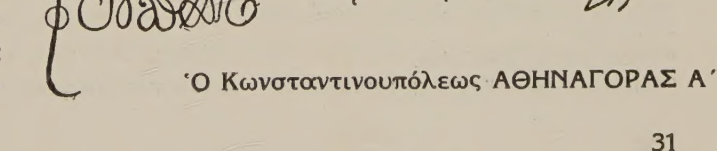

Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ Α΄.

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ*

Ὑπὸ ALBERT SCHWEITZER

['Ο Albert Schweitzer, ὁ ἄνθρωπος τοῦ αἰῶνος μας ὡς πολλοὶ τὸν ἀποκαλοῦν, δὲν εἶναι μόνον ὁ ἐμπνευσμένος ἱερεὺς καὶ ὁ ἀκάματος ἱεραπόστολος τῆς 'Ισημερινῆς 'Αφρικῆς. Εἶναι ἐπὶ πλέον ἰατρός, θεολόγος, φιλόσοφος καὶ μουσικὸς εὐρυτάτης φήμης. 'Ως ἰατρὸς θεωρεῖται αὐθεντία διὰ τὰς τροπικὰς ἀσθενείας. 'Ως θεολόγος ἀποτελεῖ καύχημα διὰ τὴν Προτεσταντικὴν θεολογίαν. Τὰ βιβλία του *The Quest of the Historical Jesus* καὶ *The Mysticism of Paul the Apostle* εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερα ἔργα τῆς θεολογικῆς βιβλιογραφίας.

"Αριστος ἐκτελεστὴς ἐκκλησιαστικοῦ ὀργάνου καὶ μουσικός, ὁμολογεῖται ὡς ὁ ἀντιπροσωπευτικώτερος ἑρμηνευτὴς τῆς μουσικῆς τοῦ Μπάχ. Αἱ φιλοσοφικαί του ἐργασίαι *The Decay and Restoration of Civilization* καὶ *Civilization and Ethics* τὸν ἔχουν ἀναδείξει φιλόσοφον πρώτου μεγέθους. Τὸ 1953 ἐτιμήθη μὲ τὸ βραβεῖον Νόμπελ διὰ τὰς ἀνθρωπιστικὰς ὑπηρεσίας του καὶ τὰς ἐνεργείας του πρὸς ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης. Ζῇ ἐν μέσῳ τῶν ἰθαγενῶν τῆς 'Ισημερινῆς 'Αφρικῆς ὡς ἱεραπόστολος καὶ ἰατρός.

Μεταφράζομεν κατωτέρω τὸ ἄρθρον «'Η Βασιλεία τοῦ Θεοῦ», τὸ ὁποῖον οὗτος ἔστειλεν ὡς προσωπικὸν μήνυμα πρὸς τὸν ἱεραπόστολον Dr. James Doty. Τοῦτο ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ἔγκριτον περιοδικὸν *The Christian Century*.—Μεταφραστὴς]

ΟΙ ΛΟΓΟΙ τοῦ 'Αποστόλου Παύλου «εἰ δέ τις Πνεῦμα Χριστοῦ οὐκ ἔχει, οὗτος οὐκ ἔστιν αὐτοῦ», οἱ ὁποῖοι περιλαμβάνονται εἰς τὸ ὄγδοον κεφάλαιον τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς του, μοῦ ἔχουν προξενήσει βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἀφ' ὅτου ἀκόμη ἤμουν νέος. Νομίζω ὅτι θὰ πρέπει εἰλικρινῶς νὰ πιστεύωμεν πὼς εἶναι πρωταρχικῆς σημασίας νὰ κατέχῃ ὁ Χριστιανὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ. Μόνον δι' αὐτοῦ τοῦ πνεύματος θὰ δυνηθῶμεν νὰ γλυκάνωμε τὸν ἀληθῆ καὶ ζῶντα Χριστιανόν.

Αὐτὸ δέον νὰ μᾶς ἐνδιαφέρῃ τόσον ὡς ἰδιαίτερα ἄτομα, ὅσον καὶ ὡς 'Εκκλησία. Τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξαγγέλλεται διὰ τῶν λόγων Αὐτοῦ, ἐκπηγάζει ἐξ αὐτῶν, μᾶς κυριεύει καὶ ἐπιδιώκει νὰ μᾶς κυβερνήσῃ.

'Υπάρχει μία φράσις εἰς τὴν 'Αγίαν Γραφὴν ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνεται πολλάκις καὶ περιέχει πᾶν ὅ,τι ἄλλο διακηρύττει ὁ Χριστός. 'Η φράσις αὐτὴ εἶναι: «'Η Βασιλεία τοῦ Θεοῦ». Τὸ Πνεῦμα δὲ τοῦ Χριστοῦ εὑρίσκεται ὁπουδήποτε ὑπάρχει πόθος καὶ ἐκζήτησις διὰ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Λέγομεν τοὺς λόγους τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς «'Ελθέτω ἡ Βασιλεία Σου» καὶ «Γενηθήτω τὸ θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς», λόγοι οἱ ὁποῖοι μᾶς ἀποκαλύπτουν τὴν φύσιν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

'Επὶ αἰῶνας μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ 'Ιησοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τοῦ κηρύγματος Αὐτοῦ περὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, οἱ ἄνθρωποι ἦσαν πεπεισμένοι ὅτι ἠδύναντο νὰ ζήσουν ἄνευ τῆς πίστεως καὶ χωρὶς τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. 'Εθεωροῦσαν αὐτὴν ὡς μίαν θαυμασίαν οὐτοπίαν. 'Ακόμη καὶ ἐντὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν ὑπῆρχεν ὁ πόθος διὰ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἥτις θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνέπνεε Αὐτόν. 'Η Χριστιανωσύνη ἀπεναντίας, ἀπεδοκίμασεν καὶ ἐστιγμάτισεν ὡς αἱρετικοὺς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπεδίωκον νὰ ἐμποτίσουν τὸν Χριστιανισμὸν μὲ αὐτὸν τὸν πόθον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Σήμερον ὅμως ὁ κόσμος εὑρίσκει ἑαυτὸν εἰς τοιοῦτον μεγάλον φόβον καὶ τοιαύτην ἀπελπισίαν, ὥστε θὰ πρέπει νὰ θεωρῇ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς κάτι ἄνευ τοῦ ὁποίου εἶναι ἀδύνατον οὗτος νὰ ὑπάρξῃ. Διὰ μέσου τῆς ἀνυπολογίστου καταστρεπτικῆς δυνάμεως, ἡ ὁποία ἔχει ἐναποτεθῇ εἰς τὰς χε[ί]ρας τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς ἐπιστή[μ]ης, καὶ πρὸ τῆς ὁλοκληρωτικῆ[ς] καταστροφῆς, ἥτις δύναται νὰ προ[κ]ξενηθῇ δι' αὐτῆς, τὸ ἀνθρώπινο[ν] γένος φέρεται εἰς τὸ συμπέρασμ[α] ὅτι δὲν ἀπομένει παρὰ νὰ ἐπιθυμῶ[μ]εν κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρό[π]ον τὴν πραγματοποίησιν τῆς Βα[σ]ιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὸ σύνηθες συμπέρασμα τὸ ὁ[π]οῖον δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἀπὸ αὐ[τ]ὴν τὴν πρότασιν εἶναι ὅτι κάτι πο[ρ]όμοιον πρὸς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐγκαθιδρυ[θ]ῇ μεταξὺ τῶν 'Εθνῶν δι' ἀμοι[β]αίας κατανοήσεως. Αὐτὸς βέβαιο[ν] δὲν εἶναι ὁ ὀρθὸς τρόπος ἀπεικο[ν]ίσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ κα[ὶ] τῆς ἐλεύσεως αὐτῆς. Εἰς τὴν πρα[γ]ματικότητα δύναται νὰ συμβῇ κα[τ]ά τινα τρόπον ὡς ἑξῆς: κατ' ἀρ[χ]ὴν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἰσέρχε[τ]αι διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστο[ῦ] εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπω[ν] καὶ τότε διὰ μέσου αὐτῶν ἐπεκτεί[ν]εται εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Δι' ἄλ[λ]ου τρόπου δὲν εἶναι δυνατὸν ἡ ἐ[π]ίτευξις αὐτῆς.

'Επομένως ἂς λάβωμεν ὑπ' ὄψι[ν] τοὺς σοβαροὺς λόγους τοῦ 'Απο[σ]τόλου Παύλου «εἰ δέ τις Πνεῦμα Χριστοῦ οὐκ ἔχει, οὗτος οὐκ ἔστιν Αὐτοῦ». 'Επίσης, ὅτι ὅλοι ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀποκαλούμεθα καὶ νομίζο[μ]εν ὅτι εἴμεθα Χριστιανοί, κατα[λ]βάλλομεν πάρα πολὺ μικρὰς προσ[π]αθείας διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν ὥστε τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ νὰ κυβερ[νᾷ] τὰς καρδίας μας ἢ διὰ νὰ ἀντι[λ]ηφθῶμεν ὅτι αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο τ[ὸ] ὁποῖον πρωτίστως χρειαζόμεθα.

"Ανευ τῆς ἀναγνωρίσεως αὐτῆ[ς] ἐπιτρέπομεν εἰς τὸ κοσμικὸν πνεῦ[μ]α νὰ κατοικήσῃ εἰς τὰς καρδία[ς] μας καὶ παραχωροῦμεν τοιουτο[ν]

(Συνέχεια εἰς τὴν 44ην σελίδα)

* Translated by permission.
"Christian Century," Sept. 7, 1955

CHURCH AND STATE IN THE SOVIET UNION

By C. L. SULZBERGER

ORGANIZED religion has been pretty effectively squashed in the viet Union. Churches, mosques and agogues still function but their mber steadily diminishes. Each year ere are fewer priests, mullahs and bbis. Above all among the younger neration, less and less people have interest in spiritual matters or be-ve in God.

This is no accident. Soviet policy has rsued a steady course in its cam-ign to extinguish faith in anything t communism. Karl Marx wrote: t is not religion that creates man but an who creates religion. . . . Religion the groan of the downtrodden crea-re." Lenin called it "the opiate of e people" and Stalin said: "The rty cannot be neutral toward reli-on. . . . The Party stands for science, hereas religious biases are opposed science."

The present Government argues ere is freedom to worship in the .S.S.R. but likewise there is freedom t to worship. It is contended that ligion was forcibly opposed only hen it worked openly against the ate. But this is only a partial truth. he reality is that communism, as a talitarian and materialistic philoso-ny, cannot tolerate competition for en's minds by a spiritual force.

Religious Persecution

All faiths were brutally persecuted uring the first two decades of bol-nevism. The pressure eased only dur-g World War II when it was found at the suffering Russian people re-uired solace and that propaganda out "free" worship was useful in loscow's foreign relations. State or-anizations were established to regu-te a spiritual valve as desired by the remlin. Councils for church affairs were created. An avowed Communist and atheist, Georgi Grigorievich Karpov, supervisor of the Orthodox hierarchy, once told this writer his job was to "prevent distortion in the relations of church and state."

Today there are only fifty openings each year in ecclesiastical schools for Orthodox priests. The clergy of Judaism and Islam has been choked off. Only one Moslem religious seminary now exists in all Soviet Central Asia. Since the revolution there has been a decrease of 75 per cent in the number of Orthodox Bishops and a 90 per cent drop in priests. Church organizations, supervised and infiltrated by Communist party members, are used for propaganda purposes and summoned to endorse state political decisions.

Aware of foreign interest in religion, Soviet officialdom encourages visitors to witness services in the remaining churches. Some Christian liturgical books have been published in recent years. Significantly, the first of these were printed on presses of the former Atheist League. But there have been no new Korans allowed. Islamic religious texts were impounded during the Nineteen Thirties when mullahs were rounded up by the thousands.

No Hebrew Bible has been published since 1917. The few remaining rabbis use pre-revolutionary prayer books which even include a benediction for the Czar. Hebrew type fonts have been destroyed. A new liturgy is to be published but it will be an electrolytic reproduction of the old version minus prayers for the Romanoffs.

Position of Jews

The position of Jews differs from that of other believers because of political implications. Bolshevism is anti-Zionist as well as anti-religious. Stalin's principles of nationality, enunciated in 1930, did not acknowledge the Jews as a minority. The law against religious propaganda restricts the teaching of Hebrew for prayer or secular purposes.

Although officially discouraged, anti-Semitism revived in the U.S.S.R. after 1941. German propaganda spread the disease in occupied areas. The deliberate encouragement of Russian nationalism by the Government brought back some of the traditional prejudices of Czarist days. Fewer than 3,000 Jews remain in the U.S.S.R. today, including survivors of Nazi ovens in parts of Poland, Czechoslovakia and Rumania annexed by Moscow.

Everything in the Soviet never-never land is different — even anti-semitism. It is formally discountenanced, but Jews do not feel as free as other citizens. Many of the older Yiddish-speaking generation in the Ukraine and White Russia are afraid to use that language in public. There are no jewish schools, books or newspapers. Even in Birobidzhan, an autonomous region set aside for Jewish colonization, the Jews remain a minority group.

Abroad, Israel itself is regarded with increasing hostility as Moscow promotes its cause among the Arabs. The current Soviet Encyclopedic Dictionary calls it a bourgeois republic governed by a dictatorship of capitalists appointed by Washington and London; an Anglo-American strategic base in the Middle East.

Vis-a-vis all faiths there has been no real let-up in the U.S.S.R.'s anti-religious bias. However, Moscow appears to think the basic campaign has been won, that only a mopping-up remains, that vestigial remnants of worship will dwindle into nothingness. Meanwhile Soviet propaganda shrewdly employs those puppet clerical hierarchies still allowed to exist. It scatters their spiritual poppy seeds abroad for highly material purposes.

---

eprinted by permission from *The New York Times*, February 1, 1956.

HOW TO WORSHIP

By REV. JOSEPH G. VASILIOU
St. Paul, Minnesota

Introduction

FREQUENTLY when non-Orthodox people observe the Orthodox service, they are mystified and possibly confused as to how the Orthodox people worship. As they survey the vast symbolism, the apparently complex form of ritual, and the many church appointments, they are at a loss to understand what is taking place in the mind and heart of the Orthodox worshipper.

I also, as a priest, often wonder as I watch the faithful stand and follow the Orthros and Holy Liturgy, almost motionless in their attentiveness, what is taking place in their souls. I know what should be happening in their hearts and in their souls; but one wonders how many in any given group experience the spiritual impact. How many of the worshippers in any given situation come to the realization of the full meaning and complete aim of worship.

With these reflections in m mind, but in no sense with the position of an authority on the subject of worship, I wish to set down a few thoughts on this subject.

What Is Worship

In any discussion of this subject the proper thing to do first is to have a clear understanding of what we mean by worship. The simplest kind of worship is a short, direct prayer to God. Worship has to do with the relationship of man to his Creator, to God; the relation of the finite to the infinite, of the limited to the unlimited; the dependent to the absolute; the relation of the Imperfect to the Perfect. In its simplest form, and usually for most people, the simple prayer of thanksgiving and petition is the most common form of worship.

In its wider sense, however, worship is something else. It is the unconscious stretching out for fresh spiritual power. It is like a man sitting in an air-tight room, his candle burning low for the lack of oxygen, opening the windows of the room for a fresh blast of air which sets the candles ablaze again. Likewise, the person who goes to worship is reaching out for fresh spiritual air from heaven for the fires of the soul.

Worship is also the silent movement of the thirsty soul towards its Maker, God. This tendency of the soul may be imperceptable outwardly but very active inwardly. A good example of this truth is to be found in I Samuel 1:13 where Hannah prayed before the Lord: "Only her lips moved, but her voice was not heard." True worship is inward, and it can be a very vigorous activity. It is the flight of the soul, the hungering and thirsting soul, to God. It is like the flight of the thirsting animal which leaves the grazing field and goes to the water hole or the spring for the cooling drink. So it is with man. He must run to the Eternal Fountain, to the Eternal Spring, for the spiritual water which is so absolutely necessary for health and life. It is the flight of the "alone to the Alone," as the philosopher said. This apparently universal tendency of man to seek and find and worship his Maker may at times be questioned, and yet it seems to be one of the strongest characteristics of human nature.

Aims of Worship

Now the question may be asked, What is sought in the act of worship? What is to be accomplished in the heart of the worshipper? There are definite aims to be achieved in this act. Aside from the objective petitions, the things (and mostly material things) which are sought, there are definite spiritual objectives to be gained in worship.

In true and real worship and in the lives of great spirits, it is not the sat faction or the gain of material thin that is sought in this act. Rather t realization of the Presence of God the ultimate objective sought by t spiritual worshipper. The union of t human soul with the Divine. One d the small daughter of a minist opened the door of her father's stud came in unobserved by her father, a vanced and stood beside him witho saying a word. When the father becan aware of her, he asked her if sh wanted anything. She replied in t negative. Then he inquired why sh had come. Her reply was, "I ju wanted to be with you." Oh yes, v have the right and we are even a monished by God Himself to petitio for our earthly needs, to wit, o "daily bread," but how beautiful an spiritually lofty it is to reach to th high level of worship that we "ju want to be with Him." Let us not b mistaken. Our religion, our faith, o devotional life must rise above th stage of closing deals and bargains wi God, and ascend to the level of pu moral and ethical fellowship with o Maker. It is this mystical union, th fellowship, which makes religion d namic with the faith that overcome the world.

How to Worship

Obviously this line of thought wi naturally lead us to the question as how one can achieve such a union. An here again I must confess that there a a lot of things about it that I need learn. Yet, for the average Orthodo Christian there are certain defini things which make possible the realiz tion of this aim.

One may say that the first requisi to true worship is the state and th frame of mind of the worshipper wh he begins the act of worship. The di position of the mind and the quali

If the moral character of the individual unquestionably will determine both the receptivity and possible effect of the spiritual impact. Two people plan to take Holy Communion on Sunday morning. One of them reads the prayers the day before, goes to Confession, thinks about the Sacrament in which he is about to participate the following day, and comes to the Church on Sunday morning with a sense of humility and prayer. When such an one takes the Holy Communion, he feels a surge of warmth, joy and peace in his heart which are natural results of his worship. The other person did not pray before Sunday, nor did he pray at Church nor go to Confession. He also takes the Holy Communion, but merely as a matter of custom or practice or requirement of the Church. Could anyone suppose the spiritual results to be the same for both men? No. They could not possibly be. The man who was spiritually prepared ahead of time by the Holy Confession, fasting, prayer, and meditation, had a greater realization of spirit in his life when he took the Holy Communion on Sunday. And it goes without saying that no one can really worship God at any time satisfactorily if there are lodged in his heart worldly and sensuous desires. Equally so, worship is mockery to God when a person tries to approach Him with envy or hatred for another person in his heart. Who shall stand before God? Only those who have clean hands and pure hearts and minds. Possibly many people fail to get the impact of religion because they never empty their hearts and minds of the negative and dead things of life.

And, of course, there is the use of the visible means, the aids which the Church has established by study, expression and the wisdom of its founders and fathers. The use of the element of beauty in group worship is to be found in the appointments of the interior of the Orthodox church. The beautiful paintings of the saints, the candelabras with the lighted candles, the decorative work of the iconostasis, the altar covers, the vestments of the servers and the priests, the processionals — all these were calculated to appeal to the vision of the worshipper. The beautiful hymns of the church chanted in the antiphonal form by the psaltis and mixed choirs, are an appeal to the ear. The use at different stated periods of the Holy Eucharistic Liturgy of the incense by the priest, is an appeal to the sense of smell. The sweet odor ascending heavenward reminds the worshipper of his own prayers going up before God. "Let my prayer be set forth before Thee as incense; and the lifting up of my hands as the evening sacrifice." (Psalms 141:2) All these are designed to help the worshipper withdraw from everyday preoccupations and the cares of the world, and open the windows of his soul for the spirit of God to speak to him.

The following of the Holy Liturgy as printed in the worshipper's prayer book is another act of worship, aiding him in his outreach for God. The witnessing and following and understanding of the unfolding Great Drama as enacted in the Holy Liturgy will heighten the reach of the soul toward God. The Holy Liturgy is the pictorial reenactment of the life of our Lord climaxing in the passion and resurrection. This symbolic and sacramental approach to religion gives meaning to our way of worship. All the symbolism and atmosphere of the sanctuary tend to build up this mystical feeling in the life of the individual. The mystical feeling reverently induced is the highest kind of worship and is so distinctive in Orthodox worship. We do not discount the appeal to the intellect. The reading of the Epistle and the Gospel in every service and the exposition of the Word, and the sermon in Greek and in any other language are also appeals to the mind and to the reason. Of course, one needs to have an understanding and appreciation of the visible means and aids in order to benefit from their use. The more we study the meaning of all symbolism and the more frequently we attend services and the Holy Liturgy, the more facility we gain in the use of them.

The Results of True Worship

"By their fruits ye shall know them," said our Lord when He was speaking about the results of the Christian profession and discipleship. Worship also produces fruit. Something happens and must invariably happen when a sincere and conscientious individual human being comes face to face with God. Something happens to an individual when he has an interview with some outstanding personality, as a king, an emperor, or other recognized personality. The less known party to such an interview comes away with some definite impressions. In a meeting with God in the act of true worship comes the impact of the divine upon the frail human and the human feels, first of all, humbled and unworthy. A devout Christian, feeling spiritually justified when he meets God face to face in the atmosphere of true worship, feels as Job did when God spoke to him. Said Job: "I abhor myself, and repent in dust and ashes." This is, then, the first result, the confession of sins. This is the beginning of true worship as it is the beginning of Christian life. With contrition comes the sense of forgiveness, the sense of cleansing, and a sense of freedom or release from the bonds of sin. How wonderful it is to hear the words of our Lord, "Thy sins are forgiven!" Tears of happiness begin to flow from the eyes. People have to go to the church, to the confession, to God, to confess their sins. They cannot be forgiven without asking God to forgive them. The realization of having been forgiven produces the heightened feeling of peace and of joy. The angels in heaven have great joy over one sinner that repenteth. And the sinner, now forgiven, also experiences great joy and "the peace that passeth understanding" in his heart.

Another result of true worship is the new and stronger moral resolution to resist successfully temptations old

(Continued on page 44)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ "ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΝ"

'Ο Παρατηρητὴς φιλοξενεῖ εἰς τὴν στήλην αὐτὴν τὰς γνώμας καὶ ἀπόψεις τῶν ἀναγνωστῶν του ἐπὶ τῆς δημοσιευομένης ὕλης ἢ ἐπὶ τῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ τύχουν τῆς προσοχῆς του. 'Η δημιουργικὴ κριτικὴ εἶναι ἰδιαιτέρως ἐπιθυμητὴ καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ βοηθήσῃ τὸ Περιοδικὸν νὰ ἀποβῇ τὸ καλύτερον μέσον ἐπικοινωνίας τῆς 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς μετὰ τοῦ ἀνὰ τὴν μεγάλην ταύτην χώραν 'Ορθοδόξου Πληρώματος.

Orthodox Architecture

Gentlemen:

I was very happy to see that you have begun publishing articles concerned with Orthodox Catholic architecture. A periodical which gives a cross-section of Orthodox culture cannot neglect the field of art, to which our Church has made so many noteworthy contributions in the past. However, a note of warning and a few humble suggestions.

The article in the December issue by Mr. Kantianis is an excellent descriptive article, I am sure, and I hope that many more such articles, written by similarly responsible artists, will appear in the future. However (and you are probably aware of this fact yourselves) the writer did not have sufficient space to both describe St. Spyridon's Church and also discuss the more important aesthetic theories underlying it. Hence the reader of the article gets the impression that the Byzantine style is the only logical, natural, aesthetically acceptable style for Orthodox Catholic churches. Now although I myself believe in the desirability of the Byzantine style, nevertheless it is because there are ample aesthetic reasons to warrant that belief, and not only because it is conservative and traditional to employ that style. As is the case in other Churches, American Orthodoxy lacks artistic conviction (if I may generalize) and descriptive articles cannot, although important in their own right, help us create an intelligent conviction: they can only invite complacency and, eventually, an unthinking conversion of the Church to the "contemporary" style, simply because such articles cannot by definition contain the element of *critical comparison.*

For instance, Mr. Kantianis mentions the "burning debate between the two extremes of old, unadulterated Byzantine and the exponents of unbecoming Renaissance." Future articles by competent artists like Mr. Kantianis must *explain* the difference between Byzantine and Renaissance, and they must explain *why* Renaissance art is "unbecoming" for the Church. Future articles must *analyze* for the reader the meaning of "Byzantine," and they must *compare* the Byzantine with the "contemporary" style of architecture. They must *describe* that "old, unadulterated" Byzantine and compare it with later, less inspired Byzantine; they must explain the difference between "good" and "bad" Byzantine, and frankly expose the latter, which lies hidden in so many present-day icons. They must explain why the spirit of our Church gave rise to such a style as the Byzantine, and *how* art can mirror the spirit of the society which produces it. They must fearlessly compare the Church's art in the United States with the art of other Churches and suggest *concrete remedies* for our undeniable shortcomings. And finally, they can discuss intelligently the many objects in our Church which lend themselves to artistic creation, such as the iconostasia, the domes, the icons, the vestments, the sacred vessels; and they must tell us how artists can employ originality in the creation of those objects.

And the subject of aesthetics, if presented properly, is *not* beyond the understanding of most parishioners — everyone has a reservoir of artistic instinct, and it need only be tapped. When such a service is performed, the Church can expect to receive widespread recognition for many church buildings throughout the country and not only for a few, widely scattered examples. We will then perhaps merit being compared to our Byzantine forefathers, as a group who possess a living artistic consciousness.

Thank you, and again, congratulations.

JOHN J. YIANNIAS
University of Michigan
Ann Arbor, Mich.

■

Intellectual Awakening

Dear Sir:

I have just finished reading the December issue of THE OBSERVER, and while I am disinclined to write to Editors querulously, there were a few things in the issue which have motivated me to write this letter.

First let us refer to Rev. Kehayes' article entitled "He Who Is." Notwithstanding the excellent intentions of Rev. Kehayes in attempting to explain God as a final and ultimate cause of beings, I find him to be so incoherent that he is forced to illogical conclusions because of the incoherence. Is a rational proof of God a necessary requirement in the light of The Revelation?

(Continued on page 43)

OBSERVER

Established 1934

Vol. XXII February 1956 No. 431

A monthly record of the News, the work and the thought of the Greek Orthodox Church in America, published under the auspices of the Greek Archdiocese.

•

EDITOR:
EMM. HATZIEMMANUEL

•

THE ORTHODOX OBSERVER is published monthly by the Greek Archdiocese Publications Association, at Garrison, N. Y.

"Reentered as second class matter May 21, 1953, at the Post Office at Garrison, N. Y., under the Act of March 3, 1879."

SUBSCRIPTIONS in the United States: For one year $3.00 — for two years $5.00.

Other Countries $3.50 per year.
25 Cents a copy.

•

Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 10th day of the month for issue dated the following month.

•

CHANGE OF ADDRESS AND RENEWAL ORDERS are to be sent to: Orthodox Observer, St. Basil's Academy, Garrison, N. Y.,; or: Greek Archdiocese, 10 East 79th Street, New York, N. Y.

Please allow one month for change of address and renewal orders to become effective.

To insure accuracy of changes of address, please include present address together with your new address.

Σκέψεις & Παρατηρήσεις

ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἡ Ἑβδομὰς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων, καθιερωθεῖσα πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν, ἐπεβλήθη ἤδη ὡς εἷς ἐνδιαφέρων θεσμὸς καὶ κατέλαβε τὴν πρέπουσαν θέσιν εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἑλληνορθοδόξου κοινότητος.

Ἐφέτος μάλιστα ἡ ἑορτὴ αὐτή, ὀργανωθεῖσα ἐπὶ εὐρυτέρας βάσεως, ἐσημείωσε μεγαλυτέραν ἐπιτυχίαν. Εἰς τοῦτο συνετέλεσε καὶ ἡ σκέψις τῆς ὀργανώσεως ἐκθέσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Βιβλίου καὶ τοῦ τύπου, ἡμερησίου καὶ περιοδικοῦ, δι' ὧν ἀντικατοπτρίζονται κατὰ τὸν καλύτερον τρόπον αἱ ἐπιδόσεις εἰς τὰ γράμματα καὶ τοὺς λοιποὺς πνευματικοὺς τομεῖς.

Ὄντως, εἰς πλείστας κοινότητας ἡ ἔκθεσις αὐτὴ ὑπῆρξεν ἄριστα ὠργανωμένη καὶ πλουσία. Μεταξὺ ὧν κοινοτήτων τούτων τὴν πρώτην ἴσως θέσιν κατέχει ἡ κοινότης Newburyport, Mass.

Ὁ ἱερατικὸς προϊστάμενος τοῦ ναοῦ της Ἁγ. Σπυρίδων Παπαδημητρίου εἶχε τὴν ὡραίαν ἔμπνευσιν νὰ συγκεντρώσῃ μὲ προσοχὴν καὶ νὰ ἐκθέσῃ ἑκατὸν πενήκοντα περίπου Ἑλληνικὰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικά, τὰ ὁποῖα ἔγιναν τὸ ἀντικείμενον τῆς προσοχῆς καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος ὄχι μόνον τῶν ὁμογενῶν εἰς τὴν κοινότητα αὐτήν, ἀλλὰ καὶ πολλῶν διανοουμένων τοῦ τόπου.

Ἡ τοπικὴ ἐφημερὶς Newburyport Daily News ἐδημοσίευεσεν εἰδικὸν σχόλιον λίαν κολακευτικὸν καὶ τιμητικὸν διὰ τοὺς λαβόντας τὴν ἐνδιαφέρουσαν αὐτὴν πρωτοβουλίαν.

Τὸ παράδειγμα τοῦτο εἶναι πράγματι ἄξιον ἐξάρσεως καὶ προβάλλεται πρὸς μίμησιν δι' ὅλους ὅσοι ἐνδιαφέρονται νὰ δώσουν οὐσίαν μεγαλυτέραν εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Γραμμάτων καὶ νὰ τὴν καταστήσουν κέντρον καὶ κίνητρον διὰ τὴν διαιώνισιν καὶ τὴν προαγωγὴν τῆς πνευματικῆς μας κληρονομίας.

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «LIFE» ΔΙΑ ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ὁ Ἀμερικανικὸς τύπος, ἡμερήσιος καὶ περιοδικός, συνεζήτησε τὸν τελευταῖον καιρὸν μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ Κυπριακὸν ζήτημα. Ἀφορμὴν εἰς τὴν συζήτησιν ἔδωσεν ἡ ἐπίσκεψις εἰς Ἀμερικὴν τοῦ Ἀγγλου Πρωθυπουργοῦ κ. Eden, τὸ σημεῖον τῆς διακοπῆς αὐτοῦ καὶ τοῦ Προέδρου κ. Eisenhower, τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ περὶ τοῦ δικαιώματος τῶν λαῶν νὰ ἐκλέξουν τὸν τρόπον διακυβερνήσεώς των καὶ τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὸ πολιτικὸν μέλλον τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον κατὰ πολὺ θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῶν Ἑλληνικῶν ἐκλογῶν τῆς 19ης Φεβρουαρίου.

Ἐκ τῆς σχετικῆς ἀρθογραφίας τοῦ Ἀμερικανικοῦ τύπου μὲ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν σημειοῦμεν τὸ κύριον ἄρθρον τοῦ περιοδικοῦ «Life» τῆς 13ης Φεβρουαρίου. Τὸ ἄρθρον τοῦτο, ἐμπνευσμένον ἀπὸ τὰς ὑψηλὰς ἀρχὰς τῆς Ἀμερικανικῆς πολιτικῆς παραδόσεως, καταδικάζει τὴν πολιτικὴν σκοπιμότητα, εἰς τὴν ὁποίαν δυστυχῶς παρέσυραν οἱ Ἄγγλοι τὴν Ἀμερικανικὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ὑποχρεώνοντάς την νὰ ἀγνοήσῃ τὴν ἠθικὴν φύσιν τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ζητήματος.

Τὸ «Life» ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ ὑποστήριξις τοῦ δικαίου αἰτήματος τῶν Κυπρίων διὰ τὴν αὐτοδιάθεσιν εἶναι ζήτημα ἠθικῆς καὶ «αἱ ἀρχαὶ τῆς ἠθικῆς πρέπει νὰ εἶναι ὁ μόνος ὁδηγὸς τῆς Ἀμερικανικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς». Διὰ τοῦτο ὑποδεικνύει ὅτι εἶναι καιρὸς πλέον οἱ Ἀμερικανοὶ νὰ δείξουν εἰς τοὺς Ἕλληνας ὅτι δὲν ἔχασαν τὸ ἐνδιαφέρον τους διὰ τὴν τύχην των, οὐδὲ τὴν θέλησιν νὰ πάρουν τὸ μέρος των.

Ἀρθρογραφία εἰλικρινὴς καὶ τιμία ὡς ἡ ἀνωτέρω τιμᾶ καὶ τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἀλλὰ καὶ τὴν χώραν, τῆς ὁποίας αἱ ὑψηλαὶ ἠθικαὶ παραδόσεις τρέφουν τὴν δημοσιογραφικὴν πέννα.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΔΙΑΛΕΞΙΣ

Ὁ Ἱερατικὸς Σύνδεσμος τῆς Α΄. Περιφερείας τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς ἐτέλεσεν ἑσπερινόν, διὰ νὰ τιμήσῃ τὴν ἱερὰν μνήμην τοῦ προστάτου, τοῦ Μεγάλου Φωτίου, Πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Κατὰ τὸν ἑσπερινὸν ὡμίλησεν καταλλήλως ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαήλ.

Ὁ Σεβασμιώτατος εἰς μεγάλας καὶ γενικὰς γραμμὰς παρουσίασεν εἰς τὸ ἀκροατήριον «τὴν ἀληθῶς τεραστίαν καὶ καταπλήσσουσαν προσωπικότητα τοῦ Μεγάλου ἱεραποστολικοῦ καὶ φιλανθρωπικοῦ παράγοντος».

Κρίνων τὴν δρᾶσιν τοῦ Φωτίου ἀπὸ ὀρθοδόξου ἀπόψεως, παρετήρησεν ὁ Σεβασμιώτατος ὅτι οὗτος πράγματι ὑπῆρξεν «σκεῦος ἐκλογῆς ὅπως ὁ Παῦλος καὶ ὁ Μ. Ἀθανάσιος». «Ἄνευ τοῦ Παύλου», εἶπεν ὁ Σεβασμιώτατος, «ὁ Χριστιανισμὸς ἄγνωστον πότε καὶ πῶς θὰ διεδίδετο ἀνὰ τὸν τότε γνωστὸν κόσμον. Ἄνευ τοῦ Μ. Ἀθανασίου, ἄγνωστον εἶναι, ἐπίσης ἂν ἡ Ὀρθοδοξία δὲν ἐτραυματίζετο ἐπικινδύνως ἀπὸ αὐτὸν τὸν 4ον μ. Χ. αἰῶνα. Καὶ ἄνευ τοῦ Ἰ. Φωτίου, ἴσως οὔτε ὁ Λούθηρος θὰ ἐνεφανίζετο κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα, οὔτε ἡ Μεταρρύθμισις θὰ ἐλάμβανε χώραν εἰς ὁλόκληρον τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην, ἀλλὰ ὅλοι οἱ Χριστιανοί, μαζὺ δὲ μὲ αὐτοὺς καὶ ὅλοι οἱ σημερινοὶ Ὀρθόδοξοι, θὰ εἴμεθα ὑποτελεῖς καὶ ὑπήκοοι τῆς Ρώμης».

Ἐμπεριστατωμέναι διαπραγματεύσεις θεμάτων ὡς τὸ ἀνωτέρω βοηθοῦν τὰ μάλιστα τὴν διαφώτισιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν μας καὶ προάγουν τὸ ἔργον τῆς συνειδητοποιήσεως τῆς ὑπερόχου πίστεως τῶν πατέρων μας.

SACRED MUSIC

Mrs. ANNA GALLOS, Editor
Baltimore, Md.

Some Organ Mechanics, Methods and Hints

PART I

By XENIA ANTON DESBY, Organist
St. Sophia Cathedral Los Angeles, California

SINCE most of the Greek Orthodox Churches in this country have electric organs, I am going to discuss a few general characteristics of different makes.

The Baldwin, Conn, and Wurlitzer instruments have "tabs" above and to the side of the manuals. Each of these tabs represents a single quality of tone such as found in a set of pipes on a pipe organ — for example, Flute, Clarinet, Salicional. Aside from the name of the tone quality represented, each tab is marked with a figure, 16, 8, 4, 2, 1 3/5, 2 2/3. With a bit of experimentation the meaning of the numbers becomes very clear. The tab marked 8 gives the pitch of whatever note is struck. When the 16 tab is on, it sounds an octave below the note being played; conversely, the 4 tab gives the octave above and the 2 tab an octave above the 4.

The fractional numbers sound other intervals such as a fifth or tenth several octaves above the note being played. The mathematical formulae were derived from the length of pipes used in pipe organs, hence the term "foot" is used in reference to the tabs. When a tab marked, Flute 8, is used, you are using an 8-foot stop.

Hammond organs have preset keys in reverse coloring at the left end of the manuals. Some of these keys have single tonal effects such as a Flute or Clarinet, but some of the others are set up to resemble combinations of tones. Also, on the Hammond there are sets of drawbars above the manuals (but again controlled by the last two preset keys on each manual). These drawbars when pulled out in varying degrees and combinations give the organist an unlimited palette of tonal coloring. There are several dictionaries and booklets available in music stores which list all types of colorings that can be set up on the Hammond drawbars.

Combinations of tabs or "stops" (another term commonly used for a set of pipes) which give a full-bodied tone have proven more effective in accompanying choirs than any which feature single "solo" stops. Stops marked Diapason, Flutes, and soft strings such as Dulciana, in 8-foot and 4-foot combinations, seem to work out the best for a general background. Of course, the individual instrument and its characteristic tone, the number of speakers and placement of these speakers in relation to the choir and the acoustics of the building are factors which really determine which combinations to use. The organ should always provide a solid support for the choir, but never overpower it.

On the Hammond, a combination on the drawbars such as 008876555 or 007876543 is as big and full a tone as one could desire for the loudest passages in the Liturgy. Some of the presets usually work out for softer passages.

Several suggestions based on experience are as follows: Avoid using the 16-foot stops on the manuals when accompanying choral groups. On the Hammond, the first two drawbars (brown give the same effect. A 16-foot stop adds a very thick and muddy tone to chords, which is undesirable.

Please do not confuse the use of 16-foot stops on the manuals with the use of 16-foot stops on the pedals. That is an entirely different matter and will be discussed in a future article.

Another effect which tempts many amateur organists is the tremolo. The tremolo or tremulant may sound lovely in an organ solo selection — but nothing is so distracting as to hear it "warbling" as a background to a choir.

Of course, both of the above-mentioned effects have their place. I personally use almost every stop on the organ to play the Mendelssohn Wedding March as a recessional at weddings — including the 16-foot stops on the manuals. Also, I use a weak tremulant when I play through a chant on a solo stop on the organ, or the Communion Hymn played very softly alone on the organ. In standard organ repertoire, naturally, these and many other effects and registrations are demanded, but as you will note — not in choral accompanying.

When an organist finds himself at his instrument during a service and the choir starts to go off pitch what then? Add string stops, starting, of course, with a fairly soft one such as a Celeste, continuing to louder ones, if necessary, until the "bite" which is an inherent quality in the string tone pierces through to the choir. Another way to gain carrying power without becoming much louder on the organ is to add 4-foot stops. Being higher they are more brilliant and better heard.

A steadfast rule for any organist is to "keep going." If any individual or section in the choir loses the place in the music — the organ should carry on — and it will be easier for each person to find his place again.

[EDITOR'S NOTE: The conclusion of this article will be printed in the next issue.]

Ὁ Παρατηρητὴς εἶναι τὸ ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ὑποστηρίζετε τὸ ἔργον της.

ΕΤΟΣ ΚΒ΄ Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ ΑΡΙΘ. 431

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

—Τὸ ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «Ἀπόστολος Ἀνδρέας», ἐπὶ τῇ εἰς Κύριον ἐκδημίᾳ τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Τιμοθέου γράφει: «... Φυσιογνωμία διακεκριμένη ὁ ἐκλιπὼν Πατριάρχης Τιμόθεος, πεπροικισμένος διὰ πολλῶν ἀρετῶν καὶ προσόντων, βαθείας μορφώσεως, εὐρύτητος ἀντιλήψεων, ἐπὶ πᾶσι δὲ πίστεως ζώσης καὶ βαθείας, ἀντιμετώπισε σθεναρῶς τὰ πολλαπλᾶ προβλήματα τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, ὑπερημύνθη τελεσφόρως τῶν Ἁγίων Προσκυνημάτων τῆς Πίστεως ἡμῶν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς εἰκοσαετοῦς Πατριαρχείας Αὐτοῦ, καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας τὴν σφραγῖδα τῆς προσωπικότητος Αὐτοῦ, ὑπερόχου καὶ ἱστορικῆς...»

—Τὸ Ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Atlantic», εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ Φεβρουαρίου, δημοσιεύει μακρὰν ἔκθεσιν περὶ τῶν καταστροφῶν τῶν προξενηθεισῶν ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ ὄχλου εἰς τὴν ὁμογένειαν καὶ τὰ ἱερὰ καθιδρύματα τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁμογενείας. Τὸ σοβαρὸν τοῦτο περιοδικὸν ἀναγράφει τὰς πολιτικὰς αἰτίας, ποὺ ὡδήγησαν εἰς τὴν ὠργανωμένην αὐτὴν ἐπίθεσιν τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν ὀργάνων της ἐναντίον τῶν φιλησύχων ὁμογενῶν μας καὶ ἡ ὁποία ἐπέπρωτο νὰ ἐπιφέρῃ ἕνα «θανάσιμον πλῆγμα εἰς τὴν εὔθραυστον Βαλκανικὴν συμμαχίαν».

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

Χαιρετιστήρια Μηνύματα

—Ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῆς ἑβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ τύπου ἐλήφθησαν εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν ἐκτὸς τῶν χαιρετιστηρίων μηνυμάτων τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὴν προηγουμένην ἔκδοσιν, καὶ τὰ κάτωθι: Τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος τοῦ Πρέσβεως τῆς Ἑλλάδος κ. Γεωργίου Μελᾶ, τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Π. Ι. Μπρατσιώτου, τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Νύσσης κ. Γερμανοῦ, τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρα, τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ὀλύμπου κ. Δημητρίου, τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Κωνσταντίας κ. Γερμανοῦ, τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Τροπαίου κ. Πολυεύκτου, τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Μπρὸνξ Ἑλληνοαμερικανικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου κ. Παπαδημητρίου καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἡμερησίου Σχολείου «Κοραῆς» ἐν Ντητρόϊτ κ. Κοπανιτσάνου.

Ἐκ τῶν μηνυμάτων τῆς Α.Ε. τοῦ Πρέσβεως κ. Γ. Β. Μελᾶ καὶ τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου κ. Π. Μπρατσιώτου ἀποσπῶμεν τὰ κάτωθι:

«... Καὶ ὅπως οἱ πρῶτοι μετανάσται ἔκτισαν ἐκ τοῦ ὑστερήματός των λαμπροὺς ναοὺς καὶ εἰς τὰ πλέον ἀπόκεντρα σημεῖα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, πρὸς θαυμασμὸν Ἀμερικανῶν καὶ ξένων, ἐπιπίπτει σήμερον ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς παρούσης γενεᾶς τὸ βαρύτατον ἀλλὰ καὶ ἱερὸν ἔργον καὶ καθῆκον ὅπως οἱ ἐπερχόμενοι ἐφοδιασθοῦν μὲ ἄρτια ἡμερήσια σχολεῖα κατὰ τὸ παράδειγμα ἄλλων πολυαριθμοτέρων ἐθνικῶν ὁμάδων, καὶ τὸ ἀ-

Ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τῆς διακηρύξεως τῆς περιόδου 22-29 Ἰανουαρίου ὡς Ἑβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ Τύπου ὑπὸ τοῦ ἐξοχωτάτου Κυβερνήτου τῆς Πολιτείας Μασσαχουσέττης κ. Κρίστιαν Α. Χέρτερ. Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ διακρίνονται: Ὁ Αἰδεσιμ. Σταμ. Ἀντωνίου, Ἱερατικὸς Προϊστάμενος Somerville, Mass., ὁ ἐξοχώτατος Κυβερνήτης κ. Κρίστιαν Α. Χέρτερ, καὶ ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας.

ξιομίμητον πρότυπον τῶν ἤδη λειτουργούντων ἀπὸ ἐτῶν μὲ τόσην ἐπιτυχίαν ὀλιγαρίθμων ἡμετέρων ἡμερησίων σχολείων». (Γ. Β. Μελᾶς)

«...Εὐλόγως ἡ Ἑορτὴ τῶν Μεγάλων τούτων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Πατέρων, οἵτινες ἐτελειοποίησαν τὴν θαυμαστὴν συζυγίαν Ἑλληνισμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ, ἑορτάζεται μὲ ἰδιαίτερον ἐνθουσιασμὸν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀμερικῆς, τοῦ τοιούτου ἑορτασμοῦ σκοποῦντος νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ αὐτόθι Ἑλληνισμοῦ, ὅπως διατηρήσῃ τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν καὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ νὰ καλλιεργήσῃ ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ τὰ ἰδανικὰ τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, πρὸς τὰ ὁποῖα προσανατολίζεται, συμφώνως πρὸς τὸ Νέον Ἑλληνικὸν Σύνταγμα, ἡ παιδεία τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου». (Π. Μπρατσιώτης)

Προσκύνημα Νεολαίας

Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ προτρέπει πατρικῶς δι' ἐγκυκλίου της «ἅπαντας τοὺς ἐπιθυμοῦντας ὅπως προσκυνήσουν τὰ ἱερὰ χώματα καὶ τῆς γενετείρας καὶ τῆς Ἁγίας Γῆς καὶ τῆς Ἕδρας τῆς Ὀρθοδοξίας», ἵνα ἐπωφεληθοῦν τῆς εὐκαιρίας ποὺ τοὺς παρέχεται διὰ τῆς ὀργανώσεως τοιούτου προσκυνήματος ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Νεολαίας. Διὰ τὸ προσκύνημα τοῦτο ὡρίσθη ὡς ἡμέρα ἀναχωρήσεως ἡ 5η Ἰουνίου καὶ ἡμέρα ἐπιστροφῆς ἡ 25η Ἰουλίου. Οἱ προσκυνηταὶ θὰ ἐπιβιβασθοῦν τοῦ ὑπερωκεανείου «Ὀλύμπια». Τὸ σύνολον τῶν ἐξόδων διὰ κάθε ἄτομον ὑπελογίσθη εἰς 1.493—1.533 δολλάρια. Περισσότεραι πληροφορίαι παρέχονται ὑπὸ τοῦ Γραφείου «Travel Service Bureau Inc., 318 Harvard St., Brookline, Mass.».

Ἀναγνώρισις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας

Ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῶν Προσκόπων Ἀμερικῆς ἀνεγνωρίσθη ἡ Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ὡς «Major Faith». Κατόπιν τούτου ὡρίσθη μία εἰδικὴ ἐπιτροπὴ διὰ τὴν ἐπιβοήθησιν διοργανώσεως προσκοπικῶν ὁμάδων εἰς τὰς κοινότητάς μας. Τὴν Ἐκκλησίαν μας ἀντιπροσωπεύουν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν αὐτὴν οἱ Αἰδεσιμώτατοι Ἰωάννης Ψίλλας καὶ Γεώργιος Γάλλας.

Γραφεῖον Πρωτοσυγκελλίας

Διωρίσθησαν οἱ κάτωθι: Αἰδεσιμ. Τιμόθ. Ζαγοριανὸς εἰς τὴν Κοινότητα Rock Springs, Wyo., Αἰδεσ. Ἀχιλλεὺς Σιάγκρης εἰς τὴν Κοινότητα Aliquippa, Pa., Αἰδεσιμ. Δημήτριος Λέων εἰς τὴν Κοινότητα Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, Monroe, La., Αἰδεσιμ. Ἰωάννης Ταυλαρίδης εἰς τὴν Κοινότητα τῆς Ἁγίας Σοφίας Washington, D.C.

Χειροτονίαι

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐχειροτόνησεν εἰς Διάκονον τὴν 17ην Ἰανουαρίου τὸν κ. Εὐαγόραν Κωνσταντινίδην ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, καὶ τὴν 29ην Ἰανουαρίου τὸν κ. Γεώργιον Μαμαγκάκην ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Μπροῦκλιν.

Ὁ κ. Εὐαγόρας Κωνσταντινίδης κάτοχος τῆς τε Ἑλληνικῆς καὶ Ἀγγλικῆς, κατὰ τρόπον τὰ μάλιστα ἱκανοποιητικόν, διηύθυνεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὸ Κατηχητικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Κοινότητος τῆς Ἁγίας Σοφίας Οὐάσιγκτων, ὡς καὶ τὸ θρησκευτικοκοινωνικὸν ραδιοφωνικὸν πρόγραμμα τῆς ἰδίας Κοινότητος, τῆς ὁποίας ἦτο καὶ Γραμματεὺς καὶ τοῦ Κοινοτικοῦ Γραφείου διευθυν-

Ὁ Αἰδεσιμ. κ. Σπυρίδων Παπαδημητρίου, Ἱερατικὸς Προϊστάμενος τῆς Κοινότητος τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» εἰς Newburyport, Mass., ἔμπροσθεν τῆς πλουσιωτάτης ἐκθέσεως τῶν Ἑλληνοαμερικανικῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν ποὺ διωργάνωσεν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἑβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ Τύπου. (Πρβλ. «Σκέψεις καὶ Παρατηρήσεις», σελ. 37.)

τής. Θὰ χειροτονηθῇ δὲ περὶ τὰ μέσα Μαρτίου ἱερεὺς ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιὴλ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου Σικάγου, τοῦ ὁποίου καὶ διωρίσθη ἐφημέριος.

Ὁ κ. Γεώργιος Μαμαγκάκης γεννηθεὶς ἐν Ἀμερικῇ ἐτελειοφοίτησεν ἀπὸ τὴν Θεολ. Σχολὴν Χάλκης. Κάτοχος δὲ τῆς τε Ἑλληνικῆς καὶ Ἀγγλικῆς καὶ ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων διδαχθεὶς τὴν εὐσέβειαν ἐν τῇ εὐσεβῇ οἰκογενείᾳ του, θὰ χειροτονηθῇ τὸν προσεχῆ μῆνα ἱερεὺς ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἀστορίας, τοῦ ὁποίου καὶ διωρίσθη ἐφημέριος.

—Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Κωνσταντίας κ. Γερμανὸς τὴν 29ην Ἰανουαρίου ἐχειροτόνησεν εἰς Διάκονον, ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδ. Κοινότητος Λάγκαστερ Πενσυλβανίας, τὸν ἀπόφοιτον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μας κ. Στυλιανὸν Χάρακαν, χειροτονηθέντα ἱερέα τὴν 1ην Φεβρουαρίου ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Τροπαίου κ. Πολυεύκτου, ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Πίτσμπουργκ. Ὁ χειροτονηθεὶς ἐτοποθετήθη ἱερατικὸς προϊστάμενος ἐν τῇ ὡς ἄνω Κοινότητι τοῦ Λάγκαστερ Πενσυλβανίας.

Ἱεροπραξίαι καὶ Κοινοτικὰ Δικαιώματα

Ἂν Χριστιανός τις ἀνήκων εἰς τὴν Κοινοτητα Α. λ.χ. ἐπιθυμῇ νὰ τελέσῃ ἱεροπραξίαν τινὰ (βάπτισμα, γάμον, κλπ.) εἰς ἄλλην Κοινότητα, τὴν Β. λ.χ., ὀφείλει νὰ καταβάλῃ τὰ κανονικὰ δικαιώματα διὰ τὴν ἱεροπραξίαν εἰς τὴν Κοινότητα Α., εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει. Μετὰ ταῦτα, ἀφοῦ λάβῃ ἀπόδειξιν πληρωμῆς ἀπὸ τὴν Κοινότητα Α., εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει, θὰ μεταβῇ πρὸς τέλεσιν τῆς ἱεροπραξίας εἰς τὴν Κοινότητα Β., εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἤθελε νὰ τελέσῃ τὴν ἱεροπραξίαν. Ἐννοεῖται, ὅτι εἰς τὴν Κοινότητα Β. θὰ καταβάλῃ τὰ δικαιώματα τὰ ὁποῖα ἡ Κοινότης αὕτη ἔχει καθορίσει διὰ τὴν ἱεροπραξίαν ταύτην.

Ἐφ' ὅσον δηλονότι Χριστιανός τις ἐπιθυμεῖ νὰ τελέσῃ ἱεροπραξίαν τινὰ εἰς ἄλλην Κοινότητα καὶ ὄχι εἰς τὴν ἰδικήν του εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει, ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ πληρώσῃ καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην δικαιώματα Ναοῦ.

Γίνεται τοῦτο καὶ πρέπει νὰ γίνεται τοιουτοτρόπως, διότι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τινὲς τῶν Χριστιανῶν χάριν μᾶλλον ἐπιδείξεως, ἀφήνουν τὴν Κοινότητά των καὶ μεταβαίνουν εἰς ἄλλην πρὸς τέλεσιν γάμου ἰδιαιτέρως.

Ἡ στοιχειώδης ὅμως δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ ὅπως ὁ ἐπιθυμῶν καὶ ἐπιδιώκων τὴν ἐπίδειξιν, ἔχῃ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ πληρώσῃ δι' αὐτήν. Αὐτὸ δὲ θὰ γίνῃ ἂν καταβάλῃ τὰ δικαιώματα ἱεροπραξίας τόσον εἰς τὴν μίαν, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἄλλην Κοινότητα.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαὴλ καὶ οἱ Ἑλληνοαμερικανοὶ ἀδελφοὶ Μιχαὴλ Σπανάκου. Ἐκ τούτων οἱ δύο, Νικόλαος καὶ Παναγιώτης, ἀνεκηρύχθησαν πρωταθληταὶ κατὰ τοὺς πυγμαχικοὺς ἀγῶνας "Golden Gloves," 1955, εἰς τὸ Madison Square Garden τῆς Νέας Ὑόρκης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

—Ἐντὸς τοῦ Φεβρουαρίου θὰ περατωθῇ ἡ νέα συμπληρωματικὴ ἐγκατάστασις ὑδρεύσεως τοῦ Ἱδρύματος. Ἡ παλαιὰ ἐγκατάστασις, προωρισμένη νὰ ἐξυπηρετήσῃ μικρὸν ἀριθμὸν ἀτόμων, ἦτο ἀνεπαρκὴς διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἀκαδημίας, ἰδίως κατὰ τοὺς θερινοὺς καὶ τοὺς πρώτους φθινοπωρινοὺς μῆνας. Ἤδη μὲ τὴν νέαν ἐγκατάστασιν λύεται ἓν ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων προβλημάτων τοῦ Ἱδρύματος. Ἡ δαπάνη διὰ τὴν νέαν αὐτὴν συμπληρωματικὴν ἐγκατάστασιν ἀνέρχεται εἰς 20,000.00 περίπου δολλάρια. Τὸ ποσὸν τοῦτο κατεβλή-

θη ὑπὸ τῆς λαμπρᾶς ὀργανώσεως «Daughters of Penelope» καὶ εἰδικώτερον ἀπὸ τὸ προϊὸν τοῦ Christmas Seal Drive, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τριετίας ἤδη ὀργανώνει τὸ δυναμικὸν αὐτὸ γυναικεῖον τμῆμα τῆς ΑΧΕΠΑ.

Ἤδη αἱ «Θυγατέρες τῆς Πηνελόπης» ἑτοιμάζουν σχέδια δι' ἕτερον σπουδαῖον ἐπίσης project πρὸς βελτίωσιν τῶν ὅρων λειτουργίας τῆς Ἀκαδημίας.

—Ἐξακολουθοῦν νὰ καταφθάνουν ποσὰ ἀπὸ τὰς εἰσφορὰς τῶν κατηχητοπαίδων μας κατὰ τὴν «Ἡμέραν τῆς Ἀκαδημίας» ὑπὲρ τοῦ Ἱδρύματος τούτου. Μερικαὶ ἀπὸ τὰς συνοδευτικὰς ἐπιστολὰς εἶναι ἰδιαιτέρως συγκινητικαί. Ἡ ἀπήχησις, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ ἰδέα μεταξὺ τῶν παιδιῶν τῶν Κατηχητικῶν μας Σχολείων καὶ ὁ ἐνθουσιασμός, μὲ τὸν ὁποῖον ἔγινε ἀποδεκτή, δεικνύουν τὴν ἀξιέπαινον ἐργασίαν, ποὺ γίνεται εἰς τὰ Κατηχητικά μας Σχολεῖα καὶ ποὺ ἀποτελεῖ ἔμβλημα τιμῆς τόσον διὰ τοὺς διευθύνοντας καὶ διδάσκοντας ὅσον καὶ διὰ τοὺς διδασκομένους.

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Κατὰ τὰς ἀρχὰς Φεβρουαρίου ἐκυκλοφόρησε σχέδιον τοῦ ἀναλυτικοῦ προγράμματος τῶν Κατηχητικῶν μας Σχολείων. Διὰ τοῦ σχεδίου τούτου καθορίζονται ἡ διδακτέα κατηχητικὴ ὕλη καὶ αἱ μετ' αὐτῆς συνδεόμεναι ἐνέργειαι τῶν μαθητῶν κατὰ τὰ διάφορα ἔτη τῆς ἡλικίας των ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ψυχολογικῶν γνωρισμάτων ἑκάστης ἡλικίας. Εἰς αὐτὸ ἐπίσης διαγράφεται εἰς γενικὰς γραμμὰς ἡ μεθοδολογία τῆς διδασκαλίας καὶ ἡ πορεία τοῦ κατηχητικοῦ μαθήματος.

Τὸ σχέδιον τοῦτο ἐτέθη ὑπ' ὄψιν τῶν Ἐπισκοπικῶν Κατηχητικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ τῶν Ἱερατ. Προϊσταμένων τῶν Κοινοτήτων μας, διὰ νὰ ἐκφέρουν γνώμην ἐπ' αὐτοῦ, πρὶν λάβῃ τὴν ὁριστικήν του μορφήν.

Συμφώνως πρὸς τὴν συνοδευτικὴν ἐγκύκλιον τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας: «Τὸ ἀναλυτικὸν πρόγραμμα τῶν Κατηχητικῶν ἡμῶν Σχολείων ἀποτελεῖ τὸ βασικώτερον σημεῖον, τοῦτ' αὐτὸ τὴν σπονδυλικὴν στήλην, τῆς ὅλης κατηχητικῆς μας προσπαθείας καὶ δι' ἄλλους λόγους καὶ διότι ἐπ' αὐτοῦ θὰ στηριχθοῦν αἱ ἐκδόσεις τῶν κατηχητικῶν ἡμῶν βοηθημάτων. Λόγῳ τῆς σοβαρότητός του αὐτῆς, ἐπιθυμία ἡμῶν καὶ τῆς Κεντρικῆς Κατηχητικῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι, πρὶν ἢ τοῦτο λάβῃ τὴν ὁριστικήν του μορφὴν καὶ τεθῇ εἰς ἐφαρμογήν, νὰ ἔχωμεν τὰς ἀπόψεις πάντων τῶν δυναμένων νὰ ἐκφέρουν γνώμην ἐπ' αὐτοῦ. . . .

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παρατηρήσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ συγκεντρωθοῦν, τὸ Κατηχητικὸν Γραφεῖον θὰ προβῇ εἰς τὴν τελικὴν διατύπωσιν καὶ δημοσίευσιν τοῦ ἀναλυτικοῦ προγράμματος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Ἀγγλικήν. Συγχρόνως θὰ ἀρχίσῃ καὶ ἡ ἐργασία διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν κατηχητικῶν βοηθημάτων μὲ τὸν γοργότερον δυνατὸν ρυθμόν . . . .».

Διὰ τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ ἀναλυτικοῦ προγράμματος τίθενται αἱ βάσεις διὰ τὴν ὁριστικὴν ρύθμισιν τοῦ πλέον νευραλγικοῦ σημείου τοῦ ὅλου κατηχητικοῦ μας κινήματος.

Γ΄. ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Ὁ ἐξοχώτατος Κυβερνήτης Μασσαχουσέττης κ. Κρίστιαν Α. Χέντερ ἐξέδωκεν προκήρυξιν διὰ τῆς ὁποίας ἀνεκήρυξεν τὴν περίοδον 22—29 Ἰανουαρίου ὡς ἑβδομάδα τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ Τύπου. Ὁ ἐξοχώτατος Κυβερνήτης γράφει εἰς τὴν προκήρυξίν του ὅτι προβαίνει εἰς τὴν ἀνακήρυξιν: «. . . Λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ πρώτη μεταξὺ τῶν πρώτων εἰς τὸν κόσμον τοῦ κλασσικισμοῦ καὶ ὡς τοιαύτη, τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Ἑλληνικὴ Λογοτεχνία, φιλοσοφία καὶ αἱ βάσεις τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης ἐτέθησαν, καὶ Λόγῳ τοῦ ὅτι οἱ φιλόσοφοι καὶ ἐπιστήμονες ἀνὰ τὴν ὑφήλιον, ἐνατενίζουν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν μὲ πλήρη σεβασμὸν καὶ ἐκτίμησιν καὶ τὰ Σεμινάρια πάσης Χριστιανικῆς πίστεως τιμοῦν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ὡς ἐκείνην διὰ τῆς ὁποίας αὐτὴ αὕτη ἡ χαρμόσυνος τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀγγελία μετεδόθη εἰς τὸν κόσμον . . . .».

ΤΙΜΗ ΕΙΣ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΟΝΟΜΑ

Κατὰ τοὺς Πυγμαχικοὺς Ἀγῶνας Golden Gloves τοῦ 1955 δύο Ἑλληνοαμερικανόπουλα, ὁ Νικόλαος καὶ Παναγιώτης Μ. Σπανάκου, κατήγαγον περιφανῆ νίκην καὶ ἀνεκηρύχθησαν πρωταθληταὶ ἐνώπιον χιλιάδων φιλάθλων εἰς τὸ Madison Square Garden.

Οὗτοι ἀνήκουν εἰς μεγάλην οἰκογένειαν, τοῦ Μιχαὴλ καὶ Σταυρούλας Σπανάκου, ἀμφοτέρων ἐκ Σπάρτης, ἥτις ἔχει ἑπτὰ ἀγόρια. Καὶ τὰ ἑπτὰ αὐτὰ παιδιὰ διακρίνονται διὰ τὴν πειθαρχίαν των τὴν Σπαρτιατικήν, τὴν ἀνατροφήν των, τὸ Ἑλληνικόν των πνεῦμα καὶ τὴν ἀφοσίωσίν των εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἐκκλησιάζονται τακτικώτατα καὶ ἀποτελοῦν τὸ ὡραιότερον παράδειγμα μιμήσεως διὰ κάθε Ἑλληνορθόδοξον οἰκογένειαν ἐν Ἀμερικῇ.

Αἱ εὐλογίαι τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ εὐχὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας καὶ αἱ εὐχαὶ ὅλων ἡμῶν ἂς συνοδεύουν τοὺς πρωταθλητάς μας.

ΝΟΤΙΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗ

MONTEVIDEO.—Εἰς τὴν πτωχοτάτην ἀλλὰ ζῶσαν παροικίαν μας λειτουργεῖ Κατηχητικὸν καὶ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον μὲ περισσότερα τῶν 80 παιδιῶν. Τὰ παιδιὰ παραλαμβάνονται ἐκ τῶν οἰκιῶν των διὰ σχολικῶν κοινοτικῶν αὐτοκινήτων, τὰ ὁποῖα διέθεσεν ὁ δραστήριος Πρόεδρος κ. Κ. Κονιαλίδης. Τὰ μαθήματα γίνονται κάθε Σάββατον καὶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Πλούσιον συσσίτιον παρέχεται εἰς ὅλα τὰ παιδιά. Τὸ Σάββατον ἔχει χαρακτηρισθῇ ὡς ἡ ὡραία καὶ χαρούμενη ἡμέρα τῶν Ἑλληνοπαίδων μας.

Χάριν τῶν μεγάλων παιδιῶν μας ὁ κ. Κονιαλίδης καθιέρωσε δεκαπενθήμερον συγκέντρωσιν εἰς τὸ Κοινοτικόν μας Κτίριον. Προσφέρονται ἀ-

ψυκτικὰ καὶ γλυκίσματα, γίνονται νικοθρησκευτικαὶ διαλέξεις καὶ ἀλουθοῦν ἐθνικὰ τραγούδια καὶ χοί. Τὰ παιδιά μας ζοῦν σὲ μιὰ ἀτμόραιρα καθαρῶς Ἑλληνική.

Ἀρχιμ. Νεόφ. Βαλετέλλης

ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

ρηγόριος Παπαμιχαὴλ

Ἀπεβίωσε καὶ ἐκηδεύθη ἐν Ἀθήις, πρό τινων ἡμερῶν, εἰς ἡλικίαν ἐτῶν, ὁ διαπρεπὴς καὶ εὐφημότα γνωστὸς Καθηγητὴς τῆς Θεολογιῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστηου τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀκαδημαϊκὸς ρηγόριος Παπαμιχαήλ.

Ὁ μεταστὰς πρὸς Κύριον ὑπῆρξε ροσωπικότης διακεκριμένη ἐν τῇ εολογικῇ Ἐπιστήμῃ καὶ τῷ κόσμῳ ὖν Γραμμάτων, φυσιογνωμία δὲ λίαν ροσφιλὴς εἰς ὅσους εἶχον τὸ εὐτύχηα νὰ γνωρίζωνται μετ' αὐτοῦ καὶ δὴ αὶ νὰ συνδέωνται διὰ δεσμῶν φιλίας.

Ἀπόφοιτος τῆς Θεολογικῆς Σχοῆς τῆς Χάλκης καὶ τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τῆς Πετρουπόλεως, διελεσε, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν αμπρῶν σπουδῶν του, καθηγητὴς ῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ, που συνειργάσθη καὶ συνεδέθη διὰ εσμῶν, τῇ ἀληθείᾳ ἀδαμαντίνων καὶ ὑτὸ τοῦτο ἀδελφικῶν μετὰ τοῦ Διυθυντοῦ τῆς Σχολῆς ἐκείνης καὶ εἶτα αθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χρυσοστόμου Παπαδοπούου. Μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς Σχολῆς οῦ Σταυροῦ μετέβη εἰς Ἀλεξάνρειαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πατριάρου Φωτίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ διωίσθη Διευθυντὴς τοῦ τε «Πανταίου» καὶ τοῦ «Φάρου», περιοδικῶν τόε ἱδρυθέντων, ἀναχθέντων δὲ ὑπὸ οῦ ἀειμνήστου Παπαμιχαὴλ εἰς ὕψος ἐπίζηλον καὶ δὴ καὶ μοναδικόν, ῆς ἐποχῆς ἐκείνης δικαίως καὶ ὀρῶς ὡς χρυσῆς χαρακτηριζομένης ιὰ τὰ δύο ταῦτα περιοδικά.

Ἀφοῦ δὲ διέτριψεν ἐπὶ ἔτη ἱκανὰ ν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ κατέστη τὰ μάιστα γνωστός, καθ' ὅλην τὴν κατὰ Ἀνατολὰς Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ν συνεχείᾳ ἐξελέγη καθηγητὴς τῆς Ἀπολογητικῆς ἐν τῇ Θεολ. Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἶτα Ἀκαδημαϊκὸς εἰς τὴν θέσιν τὴν κενωθεῖσαν λόγῳ τοῦ θανάτου τοῦ ἀοιδίμου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δὲ τῆς Ἀρχιερατείας τοῦ τελευταίου ἐν Ἀθήναις, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1923, μέχρι τοῦ θανάτου του διηύθυνε καὶ τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν «Ἐκκλησίαν» καὶ τὴν «Θεολογίαν» τὸ ἐπιστημονικὸν τοῦτο περιοδικὸν τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Γρηγόριος Παπαμιχαὴλ ὑπῆρξε καὶ συγγραφεὺς διαπρεπής. Μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων του θέσιν ἰδιάζουσαν κατέχουν τὸ ἀπολογητικόν του «ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς ἱστορικὸν πρόσωπον» καὶ τὸ τελευταῖον ἱστορικόν του «Μάξιμος ὁ Γρεκός», τὸ ὁποῖον προκαλεῖ τὸν βαθύτατον θαυμασμὸν ἂν οὐχὶ καὶ τὴν κατάπληξιν διὰ τὴν καλλιέπειαν, τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ὁλοκληρωτικὴν καὶ ἐξαντλητικὴν ἔκθεσιν τοῦ θέματος μεθ' ὅλων τῶν λεπτομερειῶν του καὶ τὴν βαθεῖαν ἐκτίμησιν τῶν ἐκτεθειμένων γεγονότων πέριξ τῆς τεραστίας ἀληθῶς προσωπικότητος Μαξίμου τοῦ Γρεκοῦ.

Ὁ Παπαμιχαὴλ θὰ εἶναι πάντοτε, δι' ὅλους ὅσοι ἀνέγνωσαν τὰ συγγράμματά του καὶ ἐνετρύφησαν εἰς τὰς παραδόσεις του ἀπὸ τῆς Πανεπιστημιακῆς ἕδρας, ὁ ἀριστοτέχνης τοῦ καλλιεποῦς λόγου καὶ τῆς ἀκριβείας τοῦ λεκτικοῦ καὶ τῆς ἐκφράσεως. Εἶχε πάντοτε τὴν εὐγενεστάτην φιλοδοξίαν νὰ εἴπῃ καὶ νὰ γράψῃ κάτι τὸ χρήσιμον καὶ τὸ ὠφέλιμον, καὶ νὰ τὸ εἴπῃ, πρὸ πάντων, ὅμως, νὰ τὸ γράψῃ ἀφοῦ τὸ ἐνδύσῃ μὲ τὸ ὡραιότερον, κατὰ τὸ δυνατόν, φραστικὸν καὶ λεκτικὸν περίβλημα.

Αἰσθάνεται κανεὶς εὐχαρίστησιν ἰδιαιτέραν καὶ βαθεῖαν ἀναγιγνώσκων καὶ πνευματικῶς ἀπολαμβάνων τὰ βαθυστόχαστα συγγράμματα τοῦ καθηγητοῦ καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ Γρηγορίου Παπαμιχαήλ.

Τοιαύτη ὅμως προσωπικότης εὐγενεστάτη, λεπτὴ εἰς αἰσθήματα καὶ κοινωνικὴν συμπεριφορὰν καὶ πλήρης ἀγαθότητος καὶ βαθείας κατανοήσεως, δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ ἔχῃ ὡς βάσιν της ὁλοκληρωμένην συνειδητὴν Χριστιανικὴν ζωήν. Ἀναμφιβόλως ὁ ἀείμνηστος ἦτο ὁ τύπος τοῦ εὐγενοῦς κοινωνικοῦ ἀνθρώπου καὶ Χριστιανοῦ τοῦ προσπαθοῦντος πάντοτε νὰ ποιῇ καὶ νὰ διδάσκῃ. Λυπούμενοι καὶ ἡμεῖς βαθύτατα διὰ τὴν ἀπώλειαν φίλου προσφιλοῦς καὶ ἐπιστήμονος Θεολόγου σπανίου, αἰσθανόμεθα τὴν μεγάλην ἀπώλειαν καὶ τῆς Θεολογικῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Κύριος ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν χώρᾳ ζώντων.

Α. Μ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ «ΟΡΘΟΔ. ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΝ»

(Continued from page 36)

Granted that a rational demonstration of God's existence is an excellent aid to the intelligent Christian, lacking that knowledge does not hinder the Christian in his devout life. The good Reverend proceeds in five paragraphs to incoherently discuss causality; a problem which has moved philosophers and theologians to write volumes in an attemp to explain the problem. What his sources were I can only conjecture. I would like to think it could be Aristotle. It sounds as if Rev. Kehayes has used a little Aristotelian metaphysics but one could not be too aware of it from the article.

Secondly, and again dealing with Aristotle, the Rev. Gallos has stated that the philosopher "did not delve into the possible causes of things in the universe. I will not comment at length regarding this, but I would like to ask Rev. Gallos what Aristotle is discussing in his "Metaphysics" and why do our western theologians and philosophers employ Aristotelian sources in their teaching of metaphysics and natural theology?

I am sorry that I must write in this manner, but I think it is time for Orthodoxy to awaken intellectually and I believe THE OBSERVER is one means toward the awakening, but let us not have articles that confuse rather than infuse. I would have been much more pleased to see the same Editor's note used on these articles as was used on Rev. Eusebius's scholarly written article.

Sincerely in Christ,

TED ALEVIZOS
Milwaukee, Wis.

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 32ας σελίδος)

τρόπως εἰς τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἰησοῦ ἕνα ἐλάχιστον μέρος εἴς τινα γωνίαν αὐτῆς. Δὲν θέλομεν τὸν Ἰησοῦν νὰ ἐπεμβαίνῃ πολὺ εἰς τὴν καθημερινήν μας ζωὴν ἐπειδὴ μᾶς στενοχωρεῖ πολὺ ἡ συμμόρφωσις τῆς ζωῆς μας πρὸς τὰς ἐπιθυμίας τοῦ Χριστοῦ καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται νὰ παραδώσωμεν τοὺς ἑαυτούς μας πλήρως πρὸς Αὐτόν. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ὑπάρχει πραγματικὴ εἰρήνη, εὐτυχία καὶ πραγματικὴ ἠρεμία μέσα εἰς τὰς ψυχάς μας.

Τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς βοηθήσῃ εἰμὴ μόνον ὅταν ἡμέρα παρ' ἡμέραν ζυγίζωμεν τί ἔχομεν παραχωρήσει εἰς τὸ κοσμικὸν πνεῦμα ἔναντι ἐκείνων ποὺ ἔχομεν ἀρνηθῆ εἰς τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἰησοῦ, τόσον εἰς τὴν σκέψιν ὅσον καὶ εἰς τὴν πρᾶξιν, εἴτε μεγάλον εἴτε μικρὸν εἶναι αὐτό. Κατὰ τὰς ἠρέμους στιγμὰς τῆς καρδίας μας ὀφείλουμε νὰ εἴμεθα οἱ ἀδιάφθοροι κριταὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας. Πρέπει νὰ χαλυβδώσωμεν τὸν ἑαυτόν μας μὲ τοιοῦτον αὐτοκριτικὸν θάρρος, ὥστε ἑκάστην φορὰν ποὺ λέγομεν τὴν προσευχὴν τοῦ Κυρίου «Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου» ἐνδομύχως νὰ αἰσθανώμεθα ὅτι ὄντως, αἱ καρδίαι μας εἰλικρινῶς ἐπιθυμοῦν νὰ μεταβληθοῦν εἰς Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἰησοῦ.

Αὐτὴ ἡ ὁμολογία πίστεως καὶ ἐνοχῆς, ἥτις περιλαμβάνεται εἰς τοὺς λόγους τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς μᾶς ἐπιβάλλεται διὰ τῶν ἐπιτιμητικῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ μάρτυρος τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολήν Του (Ρωμ. 8,9).

Μετάφρ. Πρεσβ. Δ. Ι. Κωνσταντέλου
Perth Amboy, N. J.

HOW TO WORSHIP

(Continued from page 35)

and new from this spiritual level which has been established through absolution. Usually, true fellowship and communion with God creates a strong compulsion to work in the service of God and in the church. I had the usual experience only last week of having a young Greek Orthodox Student from Greece, who is presently attending one of our local colleges, volunteer to work in our church in whatever capacity he might be needed. He is now teaching in our Sunday School. This expression and desire to work in the church arose from a deep, strong, and pious attachment this young man has for God and for His church, out of his deep consecration to Christ and the Christian calling.

There is one more thing which should be noted as a result of true worship or a vision of God. It is the carrying out into life of something of the divine. A person who goes to the church, to the Holy Liturgy regularly, will be able to display some evidence of his fellowship with God — show these evidences outside of the church in his daily life. When St. John and St. Peter were brought before the Hebrew Court and St. Peter boldly answered, their enemies "took knowledge of them, that they had been with Jesus." (Acts of the Apostles 4:13b) They knew that St. John and St. Peter had been with Jesus because they, by association with Christ, had taken something of Him into their own character. Just so, modern Orthodox Christians must be able to let the world know that they have been in communion with God. This is most important. Moses went up to the mountain in communion with God and when he came down his face was so lighted up that the Jewish people could not look at it. He had to conceal the brightness behind a veil, so he would not blind the people. Why? Because the character of God was imparted to Moses in the long period of communion on the mountain. Moses did not leave that element on the mountain-top. It became a part of his own character. As we commune with God, and the more frequently we do so, the more of His character we will absorb in our own character. The question is, how many of us are endeavoring to do that, and how often do we try to commune with God?

Conclusion

This most natural tendency to worship God could be, and often is, stifled and killed. We need to cultivate the tendency. It is like fire which requires periodic rekindling.

In all three, our religious heritage, the Christian way of life, and Jesus, we have the facilities and the patterns for rekindling the spiritual fires.

This mystical union with our Maker is important to us here for a victorious living in the present as well as in the future. We must know God and live with Him in this life if we expect to live in God's realm in the future life.

SUBSCRIPTION BLANK

THE ORTHODOX OBSERVER
St. Basil's Academy — Garrison, N. Y.

Please enter / renew my subscription to *The Orthodox Observer.*

☐ 1 year $3.00 ☐ 2 years $5.00
☐ check or money order enclosed (foreign postage $0.50 per year extra)

Name .....
Address .....
City ..... *Zone* ..... *State* .....

BOOKS AND YOU

REV. DEAN TIMOTHY ANDREWS, Editor
Librarian, Greek Theological Institute
Brookline, Mass.

ΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ. Ὑπὸ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ. Σχῆμα 16ον, σελ. 31. Νέα Ὑόρκη, 1955.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀ-ρικῆς κ. Μιχαήλ, συνεχίζων τὴν ὑπεύ-νον καὶ τόσον ἐντατικὴν προσπάθειάν υ νὰ ἀνασκευάσῃ τὰς ἐσφαλμένας ἀπό-ις μερικῶν μελετητῶν τῶν προβλημά-ν μας ἐξ Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ νὰ δώσῃ γχρόνως τὰς βάσεις τοῦ ὅλου προγράμ-τος τῆς πνευματικῆς καὶ πολιτιστικῆς άσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, έδωκε πρὸ ἡμερῶν σύντομον μελέτην τὸ τὸν τίτλον «Ὀφειλομένη Ἀπάντησις».

Ἡ μελέτη αὐτὴ θὰ διαβασθῇ, προφα-ός, μὲ προσοχὴν πολλὴν καὶ μὲ ἐνδια-έρον θερμὸν ἀπὸ ὅλους ὅσοι καὶ ἐδῶ καὶ ς τὴν Ἑλλάδα νοιώθουν τὴν ἀνάγκην ἰδοῦν καλύτερα τὸ μεγάλο θέμα Ἑλ-ηνικὴ Ἐκκλησία Ἀμερικῆς καὶ Ἀμερι-κανικὸς Ἑλληνισμὸς καὶ νὰ πάρουν μέ-ος ἐνεργὸν εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς πο-είας μας καὶ τῶν μελλοντικῶν μας ρογραμμάτων ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ιαίας Ἀμερικανικῆς πνευματικοκοινωνι-ῆς ζωῆς.

Ἡ ἔντονος γλῶσσα, ἡ σαφήνεια, ἡ ρθὴ ἑρμηνεία τῆς πολυπλεύρου ἀποστο-ῆς τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τὸ λούσιον θεολογικὸν καὶ ἱστορικὸν ὑπό-αθρον τῶν ἐπιχειρημάτων, ἡ ὀρθὴ διά-ρισις καὶ ἐκτίμησις τῶν σημερινῶν ἀντι-αχομένων παραγόντων καὶ τάσεων εἰς ὺς κόλπους τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν ποὺ τειλοῦν τὴν προνομιακὴν ἰδιοτυπίαν τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ τόσον καιολογημένη ἔμφασις εἰς τὸν ἱστορικὸν όλον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ς τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξαρτήσεώς μας ἀπὸ ην ἀνωτάτην αὐτὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ νευματικὴν ἡγεσίαν — ὅλα αὐτὰ μαζί, οσμένα εἰς τὴν ὀργανικὴν καὶ τόσον ποδεικτικὴν σχέσιν των, ἀποτελοῦν τὴν αρακτηριστικὴν δύναμιν τῆς συντόμου ὐτῆς μελέτης. Καὶ ἡ δύναμις αὐτή, ἔτσι τως πηγάζει ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς εὐθύ-ης καὶ ἀπὸ τὴν βαθεῖαν γνῶσιν τοῦ θέ-ατος, ἐκμηδενίζει συστηματικὰ κάθε μί-ν ἀπὸ τὰς ὄντως ὑποκειμενικὰς ἀπόψεις όσον τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀλιβιζάτου, ὅ-ον καὶ τοῦ Παν. Ἀρχιμανδρίτου κ. Κο-σώνη, σύμφωνα μὲ τὰς ὁποίας ὁ μόνος άχα δρόμος διὰ τὴν διάσωσιν τοῦ περι-χομένου τῆς πατρικῆς κληρονομίας εἶναι ὰ ἐπιταχύνωμεν τὸν θάνατον ὅλων τῶν ορφικῶν στοιχείων τῆς κληρονομίας ὐτῆς.

Ἡ μελέτη αὐτὴ ἐκυκλοφόρησεν εὐρύ-ατα μεταξὺ ὅλων τῶν παραγόντων, οἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ ἔχουν ἔγκυρον γνώ-μην ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς καὶ ἀσφαλῶς θὰ συντελέσῃ τόσον εἰς τὴν ὀρθὴν κατανόησιν τῆς θέσεως καὶ τοῦ χρέους τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ὁμάδος νὰ διατηρήσῃ τὴν ἰδιοτυπίαν της, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἀντικειμενικὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἐπιτελουμένου σήμερον ἔργου πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτήν.

Φιλ. Ἐμμανουὴλ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΕΠΡΩΜΕΝΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ. Ὑπὸ Eva Firkel. Μετάφρασις Μαίρης Β. Κωτσοπούλου. Ἔκδοσις Ἰνστιτούτου Ἰατρικῆς Ψυχολογίας καὶ Ψυχικῆς Ὑγιεινῆς. Σχῆμα 16ον, σελ. 242. Ἀθῆναι, 1955. Δολλ. 2.00.

Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ ἡ συγγραφεὺς ἰατρὸς μὲ θαυμαστὴν βαθύτητα καὶ κατανόησιν παρουσιάζει τὴν ὕπαρξιν καὶ τὴν μορφὴν τῆς γυναικὸς εἰς τὴν ἐποχήν μας καὶ μὲ ἐξαιρετικὴν ἔμφασιν ἐπιθυμεῖ νὰ φωτίσῃ τὴν πραγματικὴν γυναικείαν μορφήν, ὡς ἀνθρωπίνην ἀξίαν ἀπαραίτητον εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ πολιτισμοῦ μας.

Ἀπὸ τὰ περιεχόμενα: Προβλήματα πεπρωμένου, προβλήματα ζωῆς — Ἡ γυναικεία ὕπαρξις — Ὀργανικὴ ἰδιομορφία τῆς γυναικὸς — Ὑγιὴς πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ἰδιομορφία τῆς γυναικὸς — Νοσηρὲς ψυχοπνευματικὲς ἐκδηλώσεις — Ἡ ὡρίμανσις τῆς γυναικὸς — Ἡ νέα κοπέλλα — Ἀπὸ κοπέλλα γυναῖκα — Ἡ ἔγγαμος γυναῖκα — Ἡ ἄγαμος γυναῖκα Ἡ ἡλικιωμένη γυναῖκα — Ἡ τελεία γυναῖκα — Βιβλιογραφία.

ΥΔΩΡ ΕΚ ΠΕΤΡΑΣ. Ὑπὸ Κωνστ. Κούρκουλα. Ἀθῆναι, 1955.

Ἕνα νέο βιβλίο μᾶς ἦλθε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Βιβλίο καλοτυπωμένο, εὐανάγνωστο, γεμᾶτο ζωντάνια καὶ δημιουργικὴ πνοή. Συγγραφεύς του εἶναι ὁ θεολόγος καὶ καθηγητὴς στὸ Κολλέγιο Ἀθηνῶν κ. Κ. Κούρκουλας. Ὁ ἴδιος ποὺ μᾶς ἔδωσε τὸ ὡραιότατο ἔργο «Κογχύλια ἀπὸ τὴν Τιβεριάδα». Ὁ τίτλος του εἶναι «Ὕδωρ ἐκ Πέτρας».

Πρόκειται περὶ συλλογῆς κηρυγμάτων στὰ Κυριακὰ Ἀποστολικὰ ἀναγνώσματα ὅλου τοῦ χρόνου. Ὅπως καὶ τὰ «Κογχύλια», ἔτσι κι' αὐτὸ διακρίνεται διὰ τὴν πρωτοτυπία καὶ τὴν στοχαστικὴ καὶ πνευματική του σκέψι. Ἐμπνέει, παρακινεῖ σὲ γενναῖες ἀποφάσεις καὶ ἀποδεικνύει ταυτόχρονα ὅτι ὁ συγγραφεύς του εἶναι πύρινη φλόγα πίστεως, τὴν ὁποία μεταδίδει στὸν ἀναγνώστη.

Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶναι πραγματικὴ πηγὴ «ὕδατος ἁλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον». «Ὕδωρ» ποὺ ξεδιψᾷ τὸν διψασμένο διὰ τὴν ἀλήθεια διαβάτη τῆς ζωῆς. Γιὰ τοὺς λαϊκοὺς πολύτιμο ἐντρύφημα καὶ διὰ τοὺς κληρικοὺς ἀπαραίτητο βοήθημα.

Δ. Στάχυς

ΣΗΜ.—Δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε τὸ ἀνωτέρω βιβλίον ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐν Ἀμερικῇ Αἰδεσ. κ. Δ. Ι. Κωνσταντέλον. Τὸ ἀντίτιμον εἶναι δύο δολλάρια. Γράψατε:

Rev. D. J. CONSTANTELOS
102 Catalpa Ave., Perth Amboy, N. J.

ΠΡΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΙΝ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΟΣ

—Εἰς τὴν σειρὰν τῶν μελετῶν «Ψυχολογία καὶ Ζωὴ» τοῦ Ἰνστιτούτου Ἰατρικῆς Ψυχολογίας καὶ Ψυχικῆς Ὑγιεινῆς ἐξεδόθη καὶ ἐκυκλοφόρησε τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 23 ἔργον: «Πρὸς ὁλοκλήρωσιν τῆς προσωπικότητος» ὑπὸ Ἀρ. Ἀ. Ἀσπιώτη, ψυχιάτρου. Τὸ νέον τοῦτο ἔργον ἀποτελεῖ τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον τμῆμα τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὴν σπουδὴν τῆς συγχρόνου ἀνθρωπολογίας. Μετὰ τὴν ἔρευναν ἐπὶ τῶν θεμάτων τοῦ ἀρρώστου ψυχικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῶν κατευθύνσεων τῆς συγχρόνου ψυχολογίας, εἰς τὸ νέον ἔργον ἐρευνῶνται καὶ ἀναπτύσσονται αἱ γραμμαί, ἐπὶ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ κινηθῇ ἡ οἰκοδομή, ἡ συγκρότησις καὶ ἡ ὁλοκλήρωσις τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ δημιουργήσῃ καὶ νὰ ἀναδειχθῇ. Κάθε πνευματικὸς ἄνθρωπος θὰ εὕρῃ εἰς τὸ νέον βιβλίον τοῦ κ. Ἀσπιώτη τὴν προβολὴν πολλῶν ἐσωτερικῶν του προβλημάτων, ἀνησυχιῶν καὶ ἀναζητήσεων διὰ τὴν προοδευτικήν του πορείαν εἰς τὴν ζωήν.

ΤΟ ΑΓΓΕΛΜΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

—Ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ ἄγγελμα τῆς ἡμέρας» ἐξεδόθη ἡμεροδείκτης τοῦ ἔτους 1956, πρωτοβουλίᾳ συνεργατῶν τοῦ περιοδικοῦ «Ἀνάπλασις». Ὁ ἡμεροδείκτης οὗτος ἐπιζητεῖ νὰ γίνῃ ὁ καθημερινὸς σύμβουλος τῶν ἀναγνωστῶν του. Ἡ ἐπικαιρότης εἶναι ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τοῦ ἡμεροδείκτου αὐτοῦ. Ἱστορίες, ἀνέκδοτα, γεγονότα, σκίτσα, ἁγιογραφικὰ συνθήματα, ἁγιολογικὰ σημειώματα, συμβουλές, προτροπὲς κ.τ.λ. ἀποτελοῦν τὸ ποικίλον ἐποικοδομητικὸν ὑλικόν, τοποθετημένον εἰς τὰ κατάλληλα σημεῖα. Τὸ ὑλικὸν ὡς κεντρικὸν σκοπὸν ἔχει τὴν πνευματικὴν οἰκοδομὴν τῶν ἀναγνωστῶν του, μὲ τρόπον ξεκούραστον, εὐχάριστον καὶ ἐπαγωγόν. Ἡ τιμή του ὡρίσθη εἰς δύο δολλάρια. Ἀπευθυνθῆτε πρὸς τὸν Κον Ἀλέξανδρον Σκούραν, Περιοδικὸν «Ἀνάπλασις», Ἰουλιανοῦ 17β, Ἀθήνας.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Ο ΚΟΣΜΟΣ"

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Ἐκτυπώνομεν:

Βιβλία, Περιοδικά, Δελτία καὶ Καταστατικὰ Κοινοτήτων καὶ Σωματείων, τὰ ὡραιότερα Λευκώματα (Journals) Ἑσπερίδων, Προσκλητήρια Γάμων καὶ Βαπτίσεων, Διπλοτύπους Ἀποδείξεις, Statements, Invoices, Tags δι' Ἀνθοπώλας καὶ οἱανδήποτε Τυπογραφικὴν ἐργασίαν εἰς ἓν ἢ περισσότερα χρώματα.

ΕΙΜΕΘΑ ΕΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑ RESTAURANT MENUS A LA CARTE

Προσφέρομεν τὰ κάτωθι βιβλία εἰς ἐκπεσμένας τιμάς:

Ἡ Γιγαντομαχία τοῦ 1821

Πῶς, ποῦ καὶ πότε ἀκριβῶς ἤρχισε καὶ ἔλαβε χώραν ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821. Ἡ αἰώνιος ἀσυμφωνία τῶν Ἑλλήνων. Ἡ ἀμφισβητουμένη ἡμερομηνία τῆς ὑψώσεως τοῦ Λαβάρου ὑπὸ τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, μὲ ἄρθρα διαφόρων εἰδικῶν, κ.τ.λ. Σελ. 240. $2.00

Ὁ Ἄνθρωπος, ἡ Κοινωνία καὶ τὸ Κακὸν

Πλῆρες ἐνδιαφέροντος κοινωνικὸν δρᾶμα, διδακτικὸν δι' εὐέξαπτα παιδιὰ καὶ γονεῖς. Νεαρὸς μαθητὴς ἐλθὼν εἰς ἔριδα μὲ τὸν πατέρα του, ἀφήνει σπίτι καὶ σπουδὰς καὶ καταντᾷ συμμορίτης. Εἷς τινα διάρρηξιν πληγώνεται, συλλαμβάνεται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν, φέρεται εἰς δίκην κ.τ.λ., καὶ ἐν τέλει γίνεται δεκτὸς εἰς τὸ πατρικό του, ἔστω καὶ μετὰ τὸ ἠθικό του κηλίδωμα. Σελ. 176. $1.00

Lecture on Art and El Greco

Θαυμασία περιγραφὴ τῆς καλλιτεχνικῆς σπουδαιότητος τῶν ἔργων τοῦ Κρητὸς ζωγράφου Δομενίκου Θεοτοκοπούλου, ἑνὸς τῶν κορυφαίων, ὅστις εἶχε τὸ σθένος νὰ ἀψηφήσῃ καὶ αὐτὴν τὴν φοβερὰν Ἱερὰν Ἐξέτασιν καὶ ὑπερηφάνως πάντοτε ὑπέγραφε τὰ ἔργα του EL GRECO ('Ο Ἕλλην). Γραμμένο ἀγγλιστί. Κατάλληλον δῶρον δι' Ἀμερικανοὺς φίλους σας. Σελ. 32, χαρτόδετον. 50¢

Ἡ Ὑγιεινὴ τῆς Μητρὸς καὶ τοῦ Βρέφους

Ὑπὸ Κορίννας Κανούτα. Τὸ πιὸ χρήσιμο βιβλίο διὰ τὰς Ἑλληνίδας μητέρας ἐν Ἀμερικῇ καὶ τὸ μόνον εἰς τὸ εἶδός του. Περιλαμβάνει: Τί πρέπει νὰ κάμῃ μιὰ γυναῖκα πρὸ τῆς γέννας καὶ μετὰ τὴν γέννα. Περιποίησις τοῦ νεογεννήτου, κ.τ.λ. $1.00

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ: Ἐξεδόθησαν εἰς λαμπρὸν χάρτην καὶ κυκλοφοροῦν δύο ἔργα τοῦ Κου ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΒΑΒΟΥΔΗ

Τὸ περίφημο Δρᾶμα «ΤΟΥ ΟΡΦΑΝΟΥ Η ΜΟΙΡΑ» ..... Δολλ. 1.00

Ἡ Συλλογὴ Πρώτη «ΧΑΡΤΙΝΑ ΠΑΛΑΤΙΑ» ..... Δολλ. 1.00

Περὶ τὰ σαράντα ποιήματα δι' ἀπαγγελίας, ἐξ ὧν τὰ δύο εἰς τὴν Ἀγγλικήν, τὸ ἓν μετάφρασις τοῦ Ὕμνου τῶν «Ψαρῶν» τοῦ Σολωμοῦ.

Πωλοῦνται παρὰ τοῦ Τυπογραφείου «Ὁ Κόσμος».

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη ηὐξήθησαν πολὺ καὶ πιθανὸν νὰ αὐξηθοῦν περισσότερον. Ὡς ἐκ τούτου παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. πελάται νὰ ἐμβάζουν τὸ ἀντίτιμον, διὰ νά μὴ ἐπιβαρύνωνται μὲ τὰ ἔξοδα C.O.D.

Ζητήσατε τιμὰς διὰ τὸ συμφέρον σας. — Ἔλθετε, Τηλεφωνήσατε, Γράψατε:

COSMOS GREEK-AMERICAN PRINTING CO., Inc.

203-205 WEST 25th ST. WAtkins 4-4165 NEW YORK 1, N. Y.

ATTEND CHURCH SERVICES . . .

THE GREEK ORTHODOX CHURCH

Welcomes you . . .

BIRMINGHAM, ALA.

)LY TRINITY 307 So. 19th Street
)LY CROSS 725 No. 25th Street
v. E. Bouyoucas Tel. 7-4388
/ine Liturgy and Sunday School 10:30
M. — 12 N.; Greek School 4-6 P.M. daily

HARRISBURG, PA.

)LY TRINITY 415 Walnut Street
). Box 1232 Rev. George N. Economou
urch's Tel. 2-1112; Pastor's Res. 8-3130
/ine Liturgy 11:00 A.M.
nday School 9:00 A.M.

BOSTON, MASS.

EVANGELISMOS Parker & Ruggles Sts.
Rev. G. Bacopoulos; Rev. P. Kyriacos
Div. Liturgy 10:30 A.M. — 12:15 P.M.
Sunday School 9:00 — 10:30 A.M.
Greek School 3:15 — 5:15 P.M. daily

WAUKEGAN, ILL.

ST. DEMETRIOS 228 N. County St.
Rev. P. K. Mitsis Tel. ONtario 2-9598
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 10:00 — 11:00 A.M.
Greek School 4-6 P.M., four days a week

ANN ARBOR, MICH.

ST. NICHOLAS 414 North Main St.
Rev. Andrew Missiras
Tel. NO 2-3676; Pastor's Res. NO 2-4577
Divine Liturgy 10:30 A.M.
Sunday School 10:30 A.M.
Greek School 4:00—6:00 P.M.

A Church Services Listing is a sound investment in the promotion of *church attendance.*

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ παλαιοὶ καλοδεμένοι μοι τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ». Ὁλόκληρος ἡ σειρὰ ἀ- τοῦ ἔτους 1934-1954, ἐκτὸς τῶν ἐτῶν 1941 καὶ 1953. Μία πλήρης Χριστιανικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια, ἡ ὁποία εἰσάγει ν κάτοχόν της εἰς τὴν Ἀμερικῇ ζωὴν τῆς ὁμογενείας καὶ ολίζει κάθε σπίτι.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ $4.00

(Τὰ ταχυδρομικὰ συμπεριλαμβάνονται)

Γράψατε:
THE ORTHODOX OBSERVER
St. Basil's Academy — Garrison, N. Y.

Σᾶς ἐσωκλείω Δολλ. ..... Ταχυδρομήσατε τοὺς τόμους ἐτῶν .....

ΟΝΟΜΑ .....

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ .....

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ ΣΑΣ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ
ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΝΘΥΜΙΑ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΝΟΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΡΙΤΤΑ

Διεύθυνσις:

Old City, Opp. Greek Convent
JERUSALEM, JORDAN

FOR SOUVENIRS OF THE HOLY LAND
PLEASE VISIT THE ONLY GREEK
PLACE IN JERUSALEM:

BASIL RITTAS SOUVENIRS

Old City, Opp. Greek Convent
JERUSALEM, JORDAN

INTERSTATE
MARBLE & GRANITE WORKS

ΔΗΜ. ΒΡΑΧΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΥΙΩΝ

Γλύπτου Διπλωματούχου τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν

ΕΚΤΕΛΟΥΜΕΝ

Τέμπλα — Ἁγίας Τραπέζας
Ἱερὰς Προθέσεις
Προσκυνητάρια, κλπ.

ΕΚ ΦΥΣΙΚΩΝ ΜΑΡΜΑΡΩΝ

Ἐπίσης καὶ

ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΩΝ ΜΑΡΜΑΡΩΝ
ΚΑΙ ΕΚ ΞΥΛΟΥ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Προμηθεύομεν Ἐκκλησιαστικὰ Εἴδη ἐκ τῶν ἐργοστασίων ἀρίστων Βυζαντινολόγων τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης Ἀγάλματα, Μνημεῖα καὶ Ἀναμνηστικὰς Στήλας, WAR MEMORIALS ἐκ μαρμάρου καὶ γρανίτου.

1259 Flushing Avenue Brooklyn, N. Y.

Τηλ. EV. 6-5479 — Τηλ. Νυκτός: IL. 9-2896

ΟΠΩΣ ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ ΕΤΣΙ ΚΑΙ ΤΟ 1956

Οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς – αἰώνιοι νοσταλγοί –
θὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Ἑλλάδα
ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν Ὀργανώσεών των

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ
ἀναγγέλλει ὅτι αἱ κάτωθι Ἑλληνοαμερικανικαὶ Ὀργανώσεις
θὰ ἐκδράμουν τὸ 1956 στὴν Ἑλλάδα

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ

μὲ τὸ μόνον ΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΓΡΑΜΜΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ–ΕΛΛΑΔΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ

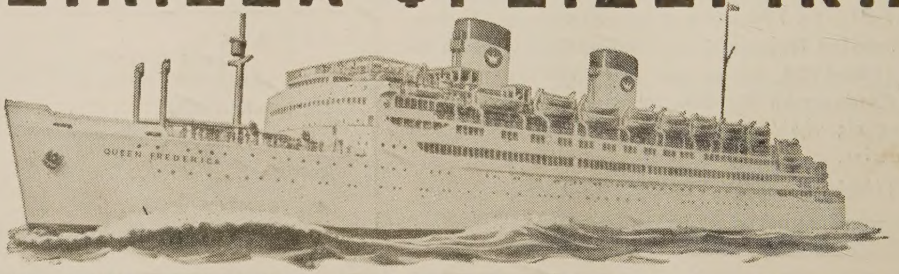

ΘΡΑΚΙΚΑ, ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΑ καὶ ΠΟΝΤΙΑΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ	— Μαρτίου 8		
ΠΑΝΣΑΜΙΑΚΗ	— Μαρτίου 8	*ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ	— Μαΐου 5
ΑΧΕΠΑ	— Ἀπριλίου 10	*ΠΑΜΜΕΣΣΗΝΙΑΚΗ	— Μαΐου 5
*ΠΑΝΗΛΕΙΑΚΗ	— Μαΐου 5	ΠΑΝΑΡΚΑΔΙΚΗ	— Ἰουνίου 1
*ΠΑΛΛΑΚΩΝΙΚΗ	— Μαΐου 5	ΧΙΑΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ	— Ἰουλίου 22

* Τὸ «Βασίλισσα Φρειδερίκη» εἰς τὸ ταξείδι τῆς 5ης Μαΐου θὰ προσεγγίση εἰς ΚΑΛΑΜΑΣ.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ—ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΔΕΚΑ ΜΟΝΟΝ ΑΞΕΧΑΣΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Μοδέρνα διαμερίσματα Πρώτης καὶ Τουριστικῆς . . . Ἑλληνικὸν πλήρωμα . . . Ἑλληνικὴ καὶ Ἀμερικανικὴ κουζίνα . . . Σπὸρ . . . Κοκτέϊλς . . . Διασκεδάσεις . . . Κολυμβητικὴ δεξαμενὴ . . . Βιβλιοθήκη . . . καὶ Παρεκκλήσιον Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐξασφαλίσατε ἐγκαίρως θέσεις μέσῳ τοῦ
Ταξειδιωτικοῦ σας Πράκτορος

ΕΘΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΓΡΑΜΜΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

NATIONAL HELLENIC AMERICAN LINE

HOME LINES
AGENCY INC.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΔΙΑ ΒΟΡΕΙΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ
42 Broadway, New York 4, N. Y.